

vason
AP 215
T924+

Do YS Phở Hùng Cựu HS Petrus Ks (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng gửi Kho sách Xưa Quán Văn Đường

tuổi ngọc

114

NGƯỜI CON GÁI MẮT NAI

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
THƯ KÝ : ĐINH TIẾN LUYỆN
PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG

T U A N B Á O R A N G A Y T H Ứ N A M

9B115 Thánh Mẫu, Chí Hòa — Hộp thư : 1146 — Điện thoại : 40822

VĂN

những chùm hoa đỏ
biên tối
trên lối về chiều nay
chim rừng
tình yêu rũ cánh
xin hãy bình yên
về bên bờ đá cũ
địa chỉ hăm hiu

TỪ KẾ TƯỜNG
ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN
PHAN VĂN NGHĨA
VŨ LINH THIÊNG
TRẦN THỊ DỄ THƯƠNG
MIỀN MIỀN
NGUYỄN HỮU HẠ LAN
CHỈ TƯỚC

THƠ

lâm vị thủy. trầm thủy du. trần anh. tôn thất phước hải. ái
minh. hà biên quan. trần thương thư. kiều giang

TRUYỆN DÀI

mưa nguyệt cầm
một chút mưa thơm
người con gái mắt nai

TỪ KẾ TƯỜNG
MƯỜNG MÁN
KIẾN VÀNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

chạp phở
bệnh mới lớn
tuổi ngọc và bạn ngọc

TỔ HỢP KIẾN
NGUYỄN TUẤN ANH
TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/IBC NGÀY 24-4-1971

tuần lễ từ 09-8-73
đến ngày 16-8-73

số 114

năm
thứ
ba

giá 80đ.

tâm thư

DUYÊN ANH

Tuần trước, đang ngồi bàn tính với tòa soạn nên tăng trang tăng giá hay giữ nguyên trang nguyên giá, sống như lá mùa thu đợi ngả màu rồi rụng, thì bỗng có quý khách viếng thăm. Quý khách: Vị linh mục trẻ của báo Tuổi Hoa. Ngài tới hỏi xem Tuổi Ngọc bao giờ chết. Và ngài cho biết Tuổi Hoa đang « đi giữa hoàng hôn ». Nhưng Tuổi Hoa cứ đi, còn đi, cần đi, phải đi. Tuổi Hoa của ngài làm việc với tinh thần tông đồ. Sự hiện diện mới cần thiết, lỗ lã là chuyện không đáng kể. Tuổi Hoa đã sống trên 10 năm, in tại nhà in . . . nhà thờ, có thời vàng son kéo dài, được nhiều gia đình Công giáo mua ủng hộ. Vậy mà, từ hơn một năm nay, số báo nào cũng khó « huê sở hụi ». Thì Tuổi Ngọc của bạn « huê sở hụi » đã là thăm ân sủng của Thượng Đế. Ta chẳng nên tả oán. Bởi « cái khó theo nhau » không chỉ một mình Tuổi Ngọc gánh chịu. Khi vị linh mục cáo từ, tôi bèn hưng hăng gọi nhà giấy. Và con hưng hăng xuống nhiệt độ: Giấy in bìa kỳ trước 6000 đồng 1 rame kỳ này 10.800 đồng ! Không thể sống như đời lá. Phải vâng lên, cố thoát khỏi hoàng hôn ảm đạm. « Thà một phút hay hoàng rồi sụp lối, Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm ». Do đó, phút giây « ngóng cuồng » chợt đến với kẻ « dấy chết », Tuổi Ngọc quyết định, từ số sau, số 115, tăng lên 16 trang đề giá 120 đồng. Bắt buộc Tuổi Ngọc 120 đồng phải khác Tuổi Ngọc 80 đồng và khác bất cứ một tuần báo nào đang bày trên sạp báo. Tôi hiểu lắm, rằng Tuổi Ngọc lên 120 đồng, một số bạn ngọc sẽ bỏ Tuổi Ngọc vĩnh viễn. Đành đau khổ như kẻ biết trái bồ hòn đắng ngắt mà cứ phải ngậm. Dẫu sao, con thuyền đã rời khỏi bến cũ. Có thể nó thuận buồm xuôi gió. Có thể nó dầm giữa giông. Tôi vẫn tin tưởng bạn ngọc, thiết tha tin tưởng bạn ngọc giúp nó thuận buồm xuôi gió. Đê đến một bờ bến nào vào một buổi nào Tuổi Ngọc cảm thấy nó được phép cầm sào mà không mang tiếng bỏ cuộc.

ANH DỪNG ĐỪNG DẠY TỪ SỐ 115

- BẮT CHẤP GIÁ GIẤY
- BẮT KÈ KHÓ KHĂN

*Thà một phút huy hoàng rồi sụp tối
Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm*

TUỔI NGỌC SỐ 115 SẼ 84 TRANG ĐỀU ĐỀU
GIÁ BÁN KHỦNG KHIẾP NHƯNG CHỈ KÉM GIAI PHẨM
VĂN 30\$ TỨC LÀ 120\$

HỒI SINH MỤC CŨ

- NGỌC THÂN ÁI
- NHÌN XUỐNG CUỘC ĐỜI
- PHỎNG VẤN, KÝ SỰ

KHAI SINH MỤC MỚI

- SINH HOẠT VĂN NGHỆ
- TÁC GIẢ, TÁC PHẨM VÀ ĐỜI SỐNG RIÊNG TƯ
- GIỚI THIỆU SÁCH MỚI, NHẠC MỚI

VÀ **DUYÊN ANH** «TỪ LÂU ĐAU PHỔ» SẼ VÙNG DẠY
CỐNG HIẾN BẠN NGỌC MỘT TRUYỆN DÀI THIẾT THẠ,
ĐẪM THẮM :

CÂY LEO HẠNH PHÚC

đỗ thị
hồng liên

BIÊN
TÔI

Cơ hội đã đi qua và mình sẽ không còn dịp nào để bắt nó lại nữa. Đang nghĩ thế trong khi đi lang thang dọc theo bờ đá gập ghềnh và những đụn cát cao. Nàng đi chân trần và cát lọt qua những kẽ chân ấm nóng. Nước biển có mùi mặn như nước mắt nhưng không nóng bằng những giọt lệ của nàng. Có một lúc nàng đứng hẳn lại trên một ghềnh đá cao và nhìn ra biển. Buổi chiều mang gió tạnh vào đất liền, những đợt sóng nhấp nhô vỗ mạnh vào bờ trắng xóa như muốn trào lên đến chỗ nàng đứng. Bất giác nàng nghĩ đến những nhân vật đã chết ngộp trên một tảng đá ngầm giữa biển. Và khi sương xuống những ngọn gió quất mạnh vào đá, thổi bay tung tóc nàng. Nàng lại có cảm tưởng như chỗ đứng của mình đang lung lay. Có một lúc nào đó chắc nàng sẽ ngã nhào xuống biển mất thôi. Nàng nghĩ và tưởng tượng đến lúc thân thể mình lún chìm giữa biển nước lạnh ngắt đó. Nàng không biết bơi. Và hẳn nàng sẽ không tìm được lần thứ hai những cảm giác lạ lùng nếu có trong trường hợp ấy đâu. Nhưng có lẽ là mình hơi điên một tí khi nghĩ như vậy. Nàng cười mơ hồ với chính mình và cố gắng soi bóng mình trên làn nước xanh thẳm. Có một ít rêu xanh bám lững lơ dưới chân tảng đá và những con cá nhỏ bơi lững lơ, Phương đây đó hồng những làn nắng của mặt trời sắp lặn rơi buồn bã trên mặt nước. Không. Nàng sẽ không bao giờ trông thấy được mình đâu. Không bao giờ như thế hết. Nàng vuốt lại mái tóc rối mềm mại của mình và tiếp tục lững thững đi. Buổi chiều buồn ngả xuống màu mắt tối của nàng và cát như mịn màng hơn dưới chân.

Trong một thoáng nàng có cảm tưởng như mình đang ở rất gần với chàng. Tưởng như nàng có thể nghe được hơi thở ấm của chàng phả

lên tai. Và những âm hưởng nồng nàn của lời nói trầm buồn vẫn còn vang động. Mắt chàng cười cả với nàng mỗi khi nói cùng nụ cười khinh bạc. Khi nói, môi của chàng bĩu ra bướng bỉnh như trẻ thơ. Và nàng yêu chàng mỗi lúc đó.

— Cô bé ạ, chàng nói, buổi chiều sắp hết rồi.

Nàng cố nhón chân thật cao để có thể nhìn chàng rõ hơn trong bóng hoàng hôn. Chàng cao lớn vững chãi trong khi nàng bé như một con mèo con ướt át.

— Nhưng với em, có cái gì là còn hay hết đâu ?

Chàng cúi xuống lên vai nàng, dịu dàng.

— Có, có bé ạ. Không có gì là vĩnh cửu trên cuộc đời này cả.

— Cả tình yêu của chúng ta ?

— Chúng ta nhỏ bé quá mà cô bé.

— Nhưng tình yêu của em—nàng nói như muốn khóc và nhìn chàng ngơ ngàng—chúng sẽ không bao giờ nằm yên, chúng sẽ như con sóng vỗ ngày đêm...

— Và có những bến bờ khác nhau. Chỉ có được một lần gặp gỡ thôi cô bé. Khi cơ hội đã qua chúng ta chẳng còn gì ?

— Nhưng chúng ta đâu đã được gì ?

Chàng nói, nhìn nàng rất âu yếm :

— Chúng ta đã có nhau một thời và chúng ta có vô số kỷ niệm khi xa nhau.

— Nhưng em không hiểu gì cả, nàng bật khóc thực sự, như thể không phải là tình yêu, nếu anh đã nói như thế.

— Và thế đã đủ đẹp lắm rồi cô bé.

Gió thổi dài trên vai nàng và trong lồng ngực nàng, trái tim như cũng chuyển mình đau đón theo. Hai bàn chân nàng lạnh ngắt trên nền cát ẩm buồn. Thốt nhiên nàng muốn ngồi xuống, bất động và không còn phải nghĩ ngợi gì nữa cả.

— Em không còn muốn đi nữa, em bỏ cuộc.

Chàng ngồi xuống bên nàng, vùi sâu hai tay trong cát rồi lại rút ra. Chàng làm một cái hố nhỏ xinh xắn.

— Đó là một cái giếng khô, nàng nói khi nghiêng người qua nhìn chàng.

Chàng nhếch môi cười :

— Trong cát có nước cô nhỏ ạ.

— Nước mắt của em đó.

Nàng không nhìn chàng, quay mặt ra hướng biển cả đang gào thét :

— Nếu chúng ta không bao giờ gặp nhau có lẽ tốt hơn.

— Cô bé không còn muốn phấn đấu nữa sao ?

— Em đã, mệt nhoài để đuổi bắt tình yêu. Em không biết đó chỉ là một ảo tưởng đẹp và bây giờ chúng đang vỡ dần.

— Đó là một điều làm anh ân hận.

Nàng lắc đầu buồn bã :

— Có vô ích lắm không ?

Nàng nghĩ về chàng và về những đổi thay trong đời sống nhỏ nhoi. Chàng ở một chốn xa vắng biết bao. Thật là một điều nhầm lẫn khi yêu chàng giống như nàng đã đứng trên một tảng đá chông chênh, nước mắt tình yêu soi mòn đến một lúc nào đó sẽ ngã nhào. Hoặc là chàng sẽ ngã theo hoặc là nàng sẽ phải đi tìm một chỗ đứng khác. Mặt đất này chật quá, không đủ chỗ cho ta đứng. Nàng duỗi hai chân trên cát. Như thế này đây, mình sẽ thoải mái và sẽ bình tĩnh hơn. Nhưng mình yêu chàng. Nàng nghĩ. Yêu nghĩa là không có tính toán và không có lựa chọn. Có lẽ nàng không bao giờ nên hối hận. Có một thời chúng ta vẽ mơ ước cho nhau. Chúng ta đi trên mây và sống bằng ánh mắt nụ cười của nhau. Cho đến bây giờ khi cơn sóng nhỏ và tới làm vỡ tan những thứ ấy vẫn còn sống hoài trong tâm trí tri tri nàng. Riêng chàng, nàng nghĩ chàng đã biến thành một người khác. Xa lạ và lạnh lùng. Em sẽ chỉ còn yêu cái bóng của anh thôi. Nàng thì thầm với chính mình, nghe một chút se sắt nào đó đến tận trong hồn. Nếu suốt đời em có thể đi được một mình em sẽ đi hoài với kỷ niệm. Quá khứ như một bóng đêm sẽ chụp hoài xuống đời em, rên xiết.

Nàng vốc cát trong lòng bàn tay rồi từ từ thả xuống, tiếng rơi êm ái như không có thật. Những vì sao nhấp nháy ở trên cao mơ hồ.

— Cát có biết đau không ?

Nàng hỏi một cách trang nghiêm và nghiêng đầu nghe ngóng. Có một cái gì chuyển động ở quanh nàng êm ái nhưng nàng không cảm thấy sợ hãi. Đó chỉ là sự trở mình của bóng đêm thôi và gió từ các miền xa xôi đang bay về tụ tập trong hồn nàng nơi đây. Mắt nàng to đen và sâu thẳm nổi bật trên gương mặt trắng xanh. Đôi mắt thất thần và lạc lõng đến tội nghiệp khi nàng nhìn chăm những hạt cát li ti.

— Có chứ cô bé. Những hạt cát đồng thanh trả lời nàng nghe như một lời rên rỉ. Khi chúng tôi đau, chúng tôi khóc và biển có màu xám chết. Cô bé có nghe tiếng rì rào của sóng đêm không ?

Nàng đáp thật nhẹ nhàng.

— Có. Và sao nữa ?

— Đó là tiếng than không dứt.

- Cửa ai?
- Nàng nghe những âm thanh buồn rầu bên tai.
- Cửa những mối tình tan vỡ và sự đau đớn không nguôi.
- Thế cát có biết yêu là gì không?
- Biết.
- Thế yêu là gì?

Nhưng cát không trả lời nàng, chỉ còn lại tiếng gió thổi dài. Lại gió. Nàng không yêu gió nhưng nàng hiểu. Đó là sự trống không và là sự im lặng mênh mông tới cùng. Tình yêu của nàng bao la và không còn lối thoát. Tình yêu của chàng cho nàng nhiều nhưng cũng thê như mây, như gió. Những cái mà nàng không cách nào nắm giữ được. Và nàng hiểu chàng muốn nói gì. Chúng ta đã qua thời mới lớn. Biển đã qua thời kỳ yên tĩnh. Những đợt sóng ngầm đã nổi dậy khắp nơi. Chàng có lý và nàng muốn được ngủ yên hơn bao giờ hết. Đừng chạm lại vết thương lòng. Nàng nói với con tim ứa lệ.

Chàng như biến mất khỏi trong mắt nhìn nàng tuyệt vọng. Ta đi quanh cuộc đời và ta mất nhau. Không dừng nàng muốn ca hát và muốn gối đầu trên cát ngủ.

Đêm dài hơn cuộc đời và nàng như đang bị quăng vào bóng tối mịt mù...

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

Lâm vị Thủy
rời xa cách
trộn đời

Tháng này còn mưa không em
Ở đây khuya vẫn đỏ đèn chờ trông
Hai người như hai con sóng
Ngân mây xóa tóc ghen đóng nước trôi
Ôi phương trời ngóng phương trời
Ôi người đi để một người hoài mong
Sáng nay nhìn cánh chim lồng
Nhớ xưa màu áo em hồng sang tôi
Mùa xuân ngậm nửa môi cười
Tôi đem bán cả cuộc đời cho em
Năm năm mưa bay qua thêm
Năm năm chuyện cũ thêm mềm lòng nhau.

PHAN VĂN NGHĨA

TRÊN LỜI VỀ CHIỀU NAY

Con mưa nhẹ nhàng ngoài kia. Anh đứng đợi mưa ở mái hiên nhà xa lạ. Mới rồi trời còn xanh ngắt, anh còn thảnh thơi nhìn hai hàng cây cao vững chãi nơi này mà mơ màng tưởng hai hàng dương rì rào buổi chiều dưới đó. Mới đó anh suýt gọi lầm một người có nét mặt hao hao một người quen, giữa phố. Mới này... Bây giờ, gió thổi lạnh lạnh, thêm một hơi thuốc lá mồi từ bàn tay nào cầm que diêm thân thoộc. Anh chợt muốn dầm mưa về nhà nằm đắp chăn mà nhớ tỉnh lý. Tỉnh lý gần gũi những ngày qua. Con đường đến trường đọng đầy nước mưa có chiếc quán những tối uống café với bạn bè mải miết.

Anh thầm thì với anh. Và chỉ trong giây lát gần ngủ, anh thấy rõ, thật rõ. Giòng sông tỉnh lý mùa nước lớn cùng bằng hữu rủ nhau bơi qua sông. Mặt trời, chân cầu lóng lánh màu nắng. Những buổi trời mưa sông nước chảy mạnh, nhiều sóng và ầm ập lạ thường. Nguyệt Quới à. Đã có lần anh bảo Nguyệt Quới là một dòng sông của anh, anh muốn được bơi lội, vẫy vùng hoài hũy trong đó. Nhưng rồi anh cũng bỏ dòng sông nước lớn nước ròng quê mình mà đi. Anh đi xa, xa dần dòng sông. Để rồi ngủi ngủi nhớ. Nhớ cả sông tỉnh nhân Nguyệt Quới.

Dưới đó. Dưới đó. Anh gọi nó như gọi một thôn làng heo hút xa xôi lắm. Như người thành thị mỉm cười trước kẻ quê mùa ngơ ngẩn? Có phải vậy không? Tội nghiệp anh quá. Tội nghiệp anh quá Nguyệt Quới ơi, Nguyệt Quới chẳng từng buồn thiu nói với anh như thế. Khi mấy người hàng xóm nhẩn tâm đốt rác dưới lùm dâm bụt làm lá nó héo

queo. Khi những ngày đổ mưa, nhà anh ở ngập nước. Tội nghiệp anh quá. Tội nghiệp anh quá.

Chiếc cổng cũ kỹ bụi bặm, nhện giăng làm áo trắng anh đang mặc lem tã, bởi anh dựa vào nó. Anh ngược lên trời, mưa giờ chỉ còn là những hạt lâm râm. Anh bước ra đường, người đàn bà chưa chịu đi, có lẽ nhìn theo khoảng bụi đen bám áo anh với một ánh mắt nào đó.

Lối về từng chiều của anh, hôm nay cây cỏ vừa được tắm mát, nằm phơi phơi. Những ngôi nhà trên con đường này anh đã gặp ít nhiều trong những giấc mơ niên thiếu. Một ngôi nhà không ồn ào tiếng xe cộ nhưng rộn rã tiếng cười đùa đàn hát. Đời sống vừa vặn ấm êm như cây lá trong vườn và anh bằng lòng sống yên ổn với một người. Một người bình thường cùng ngồi chân tình hơn lửa những buổi rét về. Cô bé dễ thương mặc đồ bộ màu lụa vàng đang ngồi đọc sách trên lan can của biệt thự này có phải? Anh không sao nghĩ tới lúc đề đôi dép cao su mòn cũ trên tấm thảm lông đủ màu và đi bằng đôi bàn chân thô thiển của mình qua từng miếng đá hoa lát nền nhà đẹp đẽ. Còn chờ anh ở nhà một cây đàn có dây đứt chưa thay Nguyệt Quới ơi.

Nguyệt Quới, Nguyệt Quới. Dưới đó em có còn thương cây bông phượng vĩ bao nhiêu lần gãy nhánh chứng kiến tội mình làm tiệc chia tay. Dưới đó em có còn những khuya trăn trở làm thơ con gái. Em có còn uống nước mưa hứng từ máng xối mái ngôi nhà, em có còn chờ đợi nghe tiếng đáp rõ mồn một của trái tim mình khi nhìn ra cửa sổ, một hôm nào qua rồi anh mang thân mặc mưa đứng đó nheo mắt cười vành râu xanh mướt.

Chút nữa về đến nhà, anh sẽ lấy giấy viết thư cho Nguyệt Quới. Trời vẫn còn nhiều mây xám; có lẽ trời lại sắp mưa to, anh bước những bước dài qua ngang nhiều tàn cây nữa. Rồi anh bỗng hát thật nhỏ một bài thơ. Mưa làm ta buồn làm sao em vui. Mưa làm ta buồn làm sao em vui. Nguyệt Quới em có thể nào vui khi biết mưa gợi buồn nhớ nơi ta về chốn xưa. Mưa. Mưa. Anh không hát lại tiếng ông trời hát. Mưa lớn quá. Trừ phi cả Nguyệt Quới cùng góp giọng. Mưa như thuở tạo thiên lập địa. Nguyệt Quới ơi. Anh ướt sũng nước và lạnh run.

Thấp thoáng trên lối về chiều nay của anh. Mưa bạo tàn như đời sống buồn tênh, anh thấy một tà áo trắng đứng nép ở một mái hiên nhà khác xa xa. Nhỏ nhoi, mỏng manh. Như thể là áo em, Nguyệt Quới.

PHAN VĂN NGHĨA

MIÊN MIÊN ● XIN HÃY BÌNH YÊN

Vẫn còn mưa.

Ở nhà quê mưa vào buổi sáng thật buồn! Trời lạnh đục ngầu. Màn lưới xám cứ miết buông dài, buông dài... Bong bóng nước cứ miết thay nhau nhõn nhờ bùng vỡ. Mưa tưới đầm từng mái lá, đợt cây. Mưa làm nước chảy dòng riu riu từ đường cái đến thềm nhà.

Có lẽ năm nay mưa về muộn, nên mưa vội to và kéo dài chẳng chịu dứt. Quận quay nhìn chiếc đồng hồ ở bàn: đã hơn tám giờ. Quận rời ngạch cửa, đứng lên vào nhà. Vừa đi. Quận vừa đọc nho nhỏ câu thơ rất quen «mưa chi mưa mãi». Một cơn gió tạt qua, Quận rung mình, nhảy mũi liên tiếp mấy cái. «Bộ muốn bình nữa sao?—Quận thủ thi như diều cợt lấy mình—Thôi nha. Tôi yếu đuối, eo uột như trái ra nhảm nhánh cối. Có nên thân gì đâu mà trêu ngươi!»

Mà quả thật. Tôi, một đầu óc lúc nào cũng trống rỗng. Đôi khi có chìm chìm chút ý nghĩ nào đó, rồi cũng thôi. Hình như bóng tối luôn chờn vờn trước mặt tôi. Hai mươi mốt tuổi, nghĩa là đã trưởng thành, đã phải biết tự đảm trách đời mình. Nhưng sao tôi vẫn ngu ngơ. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ khôn nổi, để biết ngắt đóa hoa hồng, để biết ngắm nhìn sắc màu chuỗi ngọc.

Hoàn cảnh xô tôi vào đời trần trụi, như bị lời nguyên độc của mụ phù thủy. Mười tám tuổi bỏ trường, bỏ lớp là bỏ lại thiên đường thơm lừng mật ngọt, trái ngon. Nhưng làm sao mà cưỡng được. Nên phải nhận thêm. Cha chết cơm ăn còn mời hăng bữa, thì mẹ lại mạnh nha chứng bệnh nan y ở dạ con, phải vào nằm nhà thương. Nhìn quanh

quần tôi chỉ thấy một thân, một mình. Ôi, con út là con cặn, con thừa. Anh chị lớn người ta đã ra riêng hết, mình đành cam chịu! Nhiều lúc khóc thầm xong, nghĩ lại tôi muốn phì cười. Chắc tại mình bị quan hóa đời mình đó, phải không?

Nhưng, tôi có muốn thấy huy hoàng trong tương lai cũng vô vọng. Vì nơi mà tôi nghĩ mình sẽ tới được, thì giờ đây không bao giờ còn có cơ đến nữa. Mọi khước từ đã dành sẵn cho tôi. Và dấu vết đẹp bị xóa dễ dàng như bàn chân đùa trên mặt cát.

Quận thu gọn quần áo vào chiếc xách nhỏ. Mưa thì mưa, Quận nghĩ mình cũng phải đi. Không nên để mẹ nằm cô đơn ở bệnh viện. Nghĩ tới mẹ, Quận nghe thao thức, ngậm ngùi.

Mẹ tôi đó. Một thiên thần sa cánh. Cả năm trời nuôi bệnh ba tôi, không một tiếng thở than. Ba mất rồi, căn bệnh hiểm nghèo còn tặng lại mẹ (người ta bảo chứng cancer không truyền nhiễm, không di truyền có đúng không?) Vậy mà tôi thấy mẹ vẫn nhăn nhúc, can đảm hừng chịu. Chưa bao giờ tôi nghe mẹ tỏ vẻ phiền muộn. Cũng chưa khi nào mẹ nói lời trách móc thân phận hẩm hiu. Hình như mọi điều đau khổ mẹ đều nén chặt vào lòng. Người cố né tránh làm sao tâm con cái. (Sao tôi lại chẳng có được đức tính này của mẹ?) Và sau gương mặt như băng đó, một tấm lòng thương yêu chồng con ấm nồng hơn lửa ủ, mềm dịu hơn tơ nhung, bền bỉ tựa màu xanh nước biển.

Khi vừa lớn lên, tôi thêm khát được mẹ ôm vào lòng hôn lên trán. Và thêm vô cùng tiếng vỗ về mỗi bận ốm đau. Hoặc những rầy mắng dữ dội lúc mình lằm lổ nặng. Nhưng đừng hòng! Trong mắt tôi, mẹ cô đơn kỳ lạ. Mà tôi lại còn cô đơn hơn gấp trăm lần như vậy.

Bây giờ thì tôi hiểu nỗi sự âm thầm yêu thương của mẹ rồi. Điều này tự khiến tôi cũng lặng câm như mẹ. Bao nhiêu mơ mộng của tôi đều được rào kỹ trong đôi mắt thiết tha của mẹ. Mà khi khám phá ra, tôi đâm run sợ phía ngoài hiểm nguy. Có lẽ vì vậy nên tôi tham dự mãi trò chơi «cút bắt» với anh.

Trong một bài thơ buồn, rất dễ thương, tôi nhớ đoạn này:

«Hai người yêu nhau rất tình cò

«như trên cùng một toa xe lửa

«tàu chạy qua cầu nghe tiếng sắt và tiếng nước trôi mau

«tôi tự hỏi sự tình cò nào đưa chúng ta gần nhau» (T.T.T)

Tôi cho sự tình cò đó là: cô đơn. Chắc anh chưa quên cuối hè năm đó, tôi đã tới biển với đôi mắt ngây ngô nhìn từng lượn sóng bủa.

Và gặp anh chênh vênh một mình trên mồm đá, ngó ra khơi. Cả hai cùng muốn vượt trùng dương. Nên anh chấp nhận cho tôi làm bạn đồng hành. Chúng ta đã hẹn giờ khởi điểm. Nhưng tôi chợt nhớ: tôi còn mẹ. (Anh đừng tưởng tôi có hiểu). Còn mẹ là còn một bảo bọc kiên tri. Tôi hết muốn vượt biển. Chỉ muốn không bao giờ làm nước mắt mẹ chảy.

Nhưng tôi chẳng thể quên anh. Đừng tưởng tôi là con gái, lời nói như gió bay đi. Rồi sẽ có ngày anh vượt Đại dương, ôm trong tay mộng lớn đoạt thành, chừng đó chắc tôi mới là kẻ can đảm ngồi «đếm tóc qua kỷ niệm». Nào những thói quen của anh, những nét tốt, tật hư của nhau. Nào những bài thơ trữ tình thường chép trên tờ giấy quay ngang... Thơ Nguyễn Sa đẹp như màu mực tím... Thơ Trần Dạ Từ êm mát tựa hơi mưa, nồng nàn hương hoa lý... Thơ Nhã Ca mênh mông thồn thức:

«Làm thân con gái

«Buồn như lá cây...»

Tôi nói: Lá cây nào cũng có thời xanh ấu thơ, rồi nắng ướp đề xanh con gái, mưa nhuận thêm cho biếc màu đời; sau đó mới vàng, mới rụng. Còn em thuộc loại là non mới nhú đã bị sâu cắn tả toi Anh bảo: Vậy thôi em làm dòng sông đi. Anh sẽ uống mát nước sông như uống lời em ngọt.

Ôi nếu tôi là dòng sông, thì anh cũng ví như người đi ngang qua đó. Một bận cúi xuống soi mặt. Một bận khum tay vốc đầy bụm nước. Nhưng nước nào ở được trên lòng tay. Nước phải trở về cùng dòng nước. Sao tự nhiên tôi lại nghĩ nhiều về anh như vậy. Thôi, từ bây giờ mình đừng nhắc đến nhau. Đừng khuấy động sự có mặt của nhau. Và thôi chạy, đuổi nhau. Vì làm thế nào hơn khi cái vòng hào quang do anh tìm kiếm, không phải để dành cho vỏ ốc trống trơn. Nên, xin hãy để tôi bình yên.

Vừa rời khỏi nhà, Quận nghe bỗng không từ đâu một bài hát nhi đồng reo réo bên tai: «Con sợ lắm mẹ ơi. Con sợ mẹ chóng già. Mẹ già như trái chín cây. Gió đưa (đưa) mẹ rụng. Con thời (thời) mở còi...» Nỗi nhói đau ứ đầy ngực, Quận cố bấu mười đầu ngón chân nhỏ trên mặt đất bùn, đi nhanh hơn. Trông dáng Quận lằng quằng chừng muốn chạy.

Mưa ngọt hột dần, rồi dứt hẳn. Mặt trời ngoi lên ướt mỗi bờ phờ. Hình như đang xa có chút nắng loang nhơn nhợt.

MIỀN MIỀN

khi xa k. kh.

nghe khuya lạnh mái sương trời
kết mưa trăm sợi chia đời sớm mai
gọi lòng mỗi cánh chim bay
buồn em rơi xuống chờ ngày ra sông
hồn mưa ở lại ngoài sông
xác tan từ độ tay cầm tay xa

thiếu nữ

thấp giọng lệ nhớ phương xa
nhỏ trong tay sợi tình nhòa khói cay
lòng mừng đốt lửa chân mây
viết tên trên lá thả dầy tóc nhau

hoàng hôn

lênh dênh góc bể ngàn khơi
thấy trong mùa cũ đất trời rét căm
về đây ngơ ngẩn lòng thăm
hoàng hôn ai để ai nằm nhớ ai

tóc cỏ

chiều nghiêng mái giữ tay người
vương chân thối mộng vài mươi
bóng buồn
dặm mờ cỏ lặng cây tuôn
tóc lao xao bỏ lướt gương em về
TRẦN ANH

đêm ngủ ở đình tường

xe qua trăm nẻo đường đời
ta hình như có một thời lãng quên
lối rêu trắng dựa chân thềm
đêm xanh hồn bỗng qua miền nhớ
nhưng

lá nằm ủ giấc mơ chim
hồn ta hồ điệp lạnh chìm bóng hoa
HÀ BIÊN QUAN

đưa em về

dừng trăm bước nữa em về
phải chăng lòng rộn những đề ^{mê}
áo chia, áo cũng sầu vương ^{buồn}
người xa nên lối có còn chi vai

nỗi buồn của tóc

hình như em gói chút hương
để hồn trái chốn tiên tương ^{bồn}
có hay tóc cũng buồn chưa ^{mùa}
tìm dấu cho gặp mà đưa nhau về

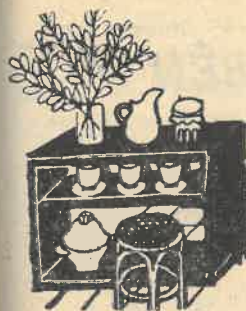
nhớ quá, đi ngang nhà

chiều ngang phố cũng buồn tênh
áo ai phơi nắng cũng thênh ^{buồn}
thang
qua nhà em gió bên hiên
em phơi mái đỏ trên triền tóc xanh
TRẦN THƯƠNG THƯ

nguyệt mộng

ta về ngủ giữa rừng thu
nhật trăm ngọn lá vàng rơi gói đầu
đôi mây che nắng ven cầu
gửi tình nguyệt mộng theo sầu mây ^{bay}

về trên lối cỏ xưa ngày
ấm bờ môi lạnh ru say giấc đời
nửa khuya nằm mộng giữa trời
mơ thành bướm trắng nhớ người ^{thuở xưa}
người thuở xưa, người thuở xưa
ngồi hong tóc biếc bên mùa tàn phai
Đêm nay tóc đã mượt dài
trắng xanh một đoá xin cài tóc em
TÓN THẮT PHƯỚC HẢI

ta ở đây

mới hay là đã thay màu
xanh như những nụ tình đầu của ta
nhớ người trong khúc trầm ca
ta nghe lần đó khi xa mặt người

lúc tiễn người

khi người trở lại quê hương
bỏ ta đứng dưới phố phường ^{buồn}
dầu cho ngỡ ý không nhiều
nhưng người hẳn biết tiêu điều lòng ^{ta.}

AI MINH

nỗi nhớ trong người

Người về cho ta nhớ
Người đi lòng ta sầu
Gặp nhau làm bờ ngõ
Chia tay buồn đêm thâu

neo về thôn xóm

Ta về đồng ruộng mênh mông
Hỏi thăm cây cỏ có còn mến ta
Lúa khoai thơm ngọt hiền hòa
Nắng thừa thớt rụng dài hoa trắng ^{ngần}
Bóng dừa đổ xuống thềm sân
Lá me theo gió xa dần cảnh hoang
Hàng sao lả ngọn ủa vàng
Nắng thoi thóp nhớ thu sang hững hờ

Neo về thôn xóm bờ vơ
Đường xưa lối cũ bao giờ nhạt
phai.

LÊ TRẦN HÙNG VÂN

với ngày xưa . . .

Xưa anh về quê cũ
Nhớ mãi chiều bên thềm
Hoa gheu anh ấp ủ
Gói trọn cánh thư êm

trong đôi mắt

Anh nhớ hoài đôi mắt
Lâm tìm anh bồi hồi
Và hồn anh hiu hắt
Nhớ nhưng mãi không thôi

và xa vắng

Đến nay thu đếm bước
Chưa gặp lại người thương
Với những chiều hẹn ước
Nhớ mãi người ngàn phương
HOÀNG MIỀN

cũng là ảo tưởng

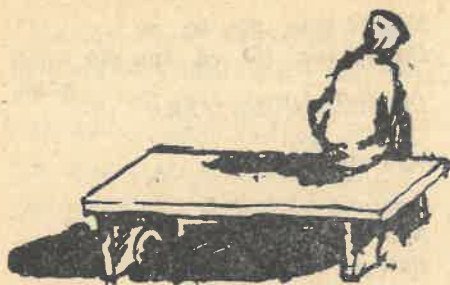
Từ em khép ngậm môi cười
Hai hàng cây ngã bóng đời xanh xao
Mây về từng lớp trên cao
Khóc em để lạc thân vào trăm năm
Bây giờ chim đã mù tăm
Lối xưa đường nhỏ ta nằm kêu ^{thương}

Mà em phai chút nắng hương
Dáng em hạc nhỏ đêm sương đậm ^{dài}

Gió khuya lay động gót hài
Lụa vàng tơ mịn, tóc cài hoa lan
Nhớ nhau khe dậy cung đàn
Dài hơi thở muộn ngút ngàn hương ^{mơ}

Ta thành tượng đá, mong chờ
Trăm năm hương khói mấy bờ ngựa ^{xe}

KIỀU GIANG

VỀ BÊN BỜ ĐÁ CŨ

NGUYỄN HỮU HẠ LAN

Cũng với những ngày hái Ngọc Lan trong bờ hồ vào tháng tám, mùa khai trường bây giờ đã trôi qua bình thản. Học trò đến trường chừng hai tháng trời theo mùa thu sắp phai. Niên học như giòng nước xanh xuôi vào lòng sông nhỏ. Khép lại tuổi thơ, tận cùng rất nhiều kỷ niệm dễ thương.

Trong trí nhớ, ngôi trường tôi ngày nào và hàng phượng vĩ đầy hoa rực rỡ. Trong trên lối đi qua nhà ông cai Tạ, mùa hè về, bóng mát xinh như mây trắng trôi bay; dừng lại trên đầu. Ấp ủ thương yêu, mơ hồ như một chút phần hương học trò, làm xao động tim tôi ngày nào.

Bắt đầu là những ngày vẽ vời cho Ngọc Anh học; cô bé với thiên đường bé bỏng: Căn nhà màu hồng xinh xắn (như lớp học của bé bây giờ) và giàn hoa giấy tím vươn mình lên mái ngói; sống rất bình yên với ba mẹ và mấy đứa em nhỏ ở một góc phố Nội thành.

Mùa hè, có lẽ là những ngày vui nhất khi Ngọc Anh thôi đến trường, tà áo lụa, vành nón nghiêng, chiếc cặp da lớn, đôi gót hài tím cũng thôi theo cô chủ đến trường.

Ngày vui còn lại cho những buổi lang thang trên đồi, cho mấy buổi theo «ông thầy» hái Ngọc Lan trong bờ hồ xưa cũ không tên, từ đời vua chúa nhà Nguyễn để lại.

Ngọc Anh thường gọi tôi bằng «ông thầy». Cô «học trò» nhỏ hơn «ông thầy» 4 tuổi. Nửa ngoan hiền nửa bướng bỉnh làm cho «ông thầy» đôi lần muốn khéc.

Có một vài lần, chộc giận, hai «thầy trò» không ai nói với nhau một lời. Thầy giảng bài; cô học trò châu bậu mặt ngồi nghe — Người đứng nước lã vô cùng. Rồi tình cờ nhìn lên nhau, biết rằng hết giận, Ngọc Anh từ đó mới cười.

Hình ảnh dễ thương là những lần Ngọc Anh vỗ về đứa em ngủ, bốn tao nói hiền ngoan đang đưa theo câu hò hồn nhiên.

*Tay bưng đĩa muối chấm gừng
Gừng cay muối mặn xin đừng bỏ nhau*

Những câu ca dao tình tứ, hay ngộ nghĩnh còn nhiều, nhưng tôi không nhớ... Không còn nhớ hôm nào nhìn nhau, bên ngoài trời mưa. Ngọc Anh xa xôi buồn, trong nụ cười, trong đôi mắt...

Mùa hè hững hờ mang theo những tuần trăng yêu thương, rực rỡ; mùa Thu non chừng mơ hồ những sáng về mù sương phố nhỏ. «Ông thầy» theo cô nhỏ vô vườn hái hoa Tỷ muội, khu vườn mệnh mông, bát ngát, tôi giả vờ đi lạc giữa hai hàng hoa; nghe cô bé kêu ơi ới, vội vàng:

— Ông thầy ơi? Ông thầy.

Mỉm cười đợi Ngọc Anh đi ngang «hù» một tiếng. Cô học trò giật mình từ đó đôi lòng bắt đền và làm nũng không thôi.

Nhà Ngọc Anh đẹp nhất có lẽ là giàn bông xanh mượt lá loài hoa giấy không hương vào những đêm trăng che sương ướt nhòa sân thượng. Dưới lòng ghế nhỏ Ngọc Anh ngồi thu mình như con mèo ốm, đếm sao trời với «ông thầy» ai nhanh hơn ai. Không ai làm trọng tài, nên tôi chỉ là một người thua cuộc trước nhất. Cô bé hồ, một, hai, ba rồi lú lo một mình như chim: ai đếm được 16 vì sao trên trời, tôi đếm được 16 vì sao trên trời, một vì sao trên trời, hai vì... Tôi ngồi im ngó Ngọc Anh mỉm cười, cô bé giương tròn đôi mắt.

— O, rằng «ông thầy» không đếm.

— Tại vì «ông thầy» đếm không kịp.

Ngọc Anh xi một tiếng, không còn gọi hai tiếng «ông thầy» nữa:

— Chú xạo ghê.

Trên lối đón Ngọc Anh về sau giờ tan trường, tôi yêu nhất hai hàng cây mù u rợp bóng. Đêm có trăng sáng len xuống bóng lá lặng im — Ngọc Anh thôi không làm cô học trò bé nhỏ của chú Hữu nữa — một thuở làm ông thầy già nua và... dễ ghét, tôi không còn những ngày vẽ vời cho cô bé học — Bây giờ Ngọc Anh đã lớn... cô bé nhìn tôi mỉm cười; nụ cười phảng phất những ngày vui, chắc hẳn Ngọc Anh (như tôi) đang nhớ về; bởi hồi tiếc nhớ?

Một ngày cuối tháng tám ghé lại bên bờ hồ hái hoa Ngọc Lan, tôi ngồi lặng yên bên hòn non bộ cũ. Tình cờ đọc lại nét bút của Ngọc Anh viết trên đá ngày nào. Áo xưa dù nhàu cũng xin bạc đầu gọi mãi tên nhau... Tôi bồi hồi hát một bài hát, vu vơ đôi mắt buồn ngu ngơ tìm kiếm. Bất chợt nhớ hôm nào trời mưa. Ngọc Anh ru em ngủ, bài ca dao buồn cũng ngâm ngùi như xưa. *Chim xa bầy còn thương cây nhớ cội, người xa người tội lắm người ơi. Chẳng tha không biết thì thôi. Biết rồi mỗi đứa mỗi nơi cũng buồn.*

Ngọc Anh ở phương trời nào đó. Khi về đây nhìn giòng lưu bút, hồi tưởng bài ca dao cũ, cũng như tôi, chắc hẳn là Ngọc Anh sẽ khóc.

NGUYỄN HỮU HẠ LAN

CHIM RỪNG

VŨ LINH THIÊNG

M'Na khẽ bước xuống chiếc sân vuông nhỏ trước nhà. Gió núi buổi chiều về chồn vờn trên những vòm cây xanh ngát, lung lay những cành phong lan treo lơ lửng trong vườn, mùi hương thoảng dịu dịu. M'Na đứng lặng người người hít nhẹ và lắng nghe cảm giác mát rượi chạy lẩn vào cuống phổi và rải dần ra khắp miền thân thể. Nàng thấy lòng vui vui và thích những buổi chiều như buổi chiều hôm nay. Núi đồi ngàn đời lặng lẽ. Những tán cây âm u rợp bóng không bao giờ thay đổi, có chăng cũng chỉ là chút lao xao những đêm buồn nghe gió lạ từ miền nào đó thổi về, một lúc rồi sẽ trở lại với dáng đứng im lìm như cũ. Và bây giờ chim nhàn hạ những sáng mai nắng ấm về đùa chơi bên giòng suối dưới chân đồi hót cho người nghe những bài ca điệu lạ, âm thanh cao vút reo vui. Nàng cùng sống và cùng lớn lên với núi rừng. Và như núi rừng. Tóc nàng tốt xanh như lá. Má nàng hồng và đầy như những trái chín mùa xuân. Và máu nàng chảy về tìm theo một nhịp điệu dịu dàng như giòng suối nhỏ nước màu trắng xóa vỗ róc rách ngọt ngào trên những bờ đá xanh mượt đầu rêu. Đời sống ở đây bình lặng, giản dị. Nhiều lúc một vài đôi thay nhỏ nhỏ, chẳng hạn một cơn mưa bất chợt vào một buổi chiều nào đó, có thể làm cho nàng buồn nhưng rất mỏng manh, vì chẳng qua nó chỉ phá vỡ một dự định nhỏ nhoi hay một ước vọng tầm thường như hẹn lẽ bạn cùng đi tắm suối. Nàng yêu rừng núi và, cũng như những người bà con giòng họ của nàng, nàng không bao giờ muốn bỏ xa rừng núi. Một vài lần theo chân người quen xuống phố của người Kinh để mua bán, đôi lúc nàng cũng như họ đã hối hả mau tìm đường trở về với núi đồi khe suối. Phố chợ đông người thì có muôn ngàn cảm dỗ, phố chợ đông người thì thật giàu sang, nhưng ở đó nàng thấy mình choáng ngợp, hụt

hẫng. Ở đó chỉ có tiếng ồn ào của người và của xe cộ. Chỉ khi trở về với núi rừng mới cảm thấy được an tâm, được che chở. Chỉ với núi rừng nàng mới nghe rõ được cái thanh vắng bình yên lắng vắng đầu đó, trong từng ngọn cỏ, từng bụi cây, từng mầu đất, từng viên sỏi. Và nếu có tiếng động chẳng nữa cũng chỉ là những nhạc điệu, những lời thầm thì đầy nồng nàn, đầy yêu thương của gió mát, của suối trong.

Khi M'Na xuống gần con suối nhỏ, nàng chợt nghe một nốt đàn lạ tai, lạc lõng rồi là im vắng. Nàng đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm. Không thấy gì. Chỉ có tiếng lá xào xạc. Và tiếng suối nước chảy, âm thanh réo rắt nhưng nhỏ nhẹ, mơ hồ. Con suối nhỏ thật dễ thương, nước rất trong, ở đó nàng có thể thấy được bóng những tán cây um lá, và những cánh mây trời bạc trắng trôi hững hờ dưới đáy tường chừng như sâu hơn những viên cuội nhỏ bé nằm im lìm ngoan ngoãn và chút gì tội nghiệp ở đấy. Hai bên bờ suối là những bãi cỏ mượt màu xanh non dịu dàng. M'Na nghịch ngợm nhúng chân vào nước và nghe lao chao thật vui tai. Nàng rút chân lên và đứng lặng nghiêng người nhìn bóng mình lung lay nhập nhòa dưới đáy nước. Con suối vẫn chảy nhẹ nhàng, vẫn trôi xuôi êm ái nên nàng chưa bao giờ biết mình đã lớn, chỉ mơ hồ cảm thấy một vài đôi thay khác lạ trên thân thể. Và hồn nàng thì vẫn tịch lặng như mặt nước hồ thu chưa bao giờ dậy sóng, chưa bao giờ xôn xao bởi một viên sỏi nhỏ nào, viên sỏi có tiếng rơi rưng và tiếng lướt đi âm thanh sắc bén và đau đớn. Nàng sống an phận, vô tình như cảnh vật chung quanh. Nàng chưa biết mơ mộng. Cũng như nàng chưa bao giờ biết đi xa về phía dưới con suối ở bên kia khúc quặt và lùm cây. Cũng như nàng chưa bao giờ biết được giòng nước nhỏ đã soi bóng nàng, soi bóng núi rừng, sẽ chảy qua bao nhiêu làng mạc, bao nhiêu phố xá, và cuối cùng đổ ra một đại dương bao la. Mà nàng như một cánh chim rừng bé bỏng, nhút nhát hai con mắt đã ngập tràn hình ảnh của những vòm cây xanh ngát, và hồn thì đã đầy đầy những mật ngọt hương thơm của hoa của cỏ.

— Ê, cô kia!

Có tiếng ai gọi, giọng đàn ông trầm trầm. M'Na giật mình để rơi chiếc vò xuống con suối. Nàng thấy bóng mình, bóng mây và bóng lá cùng vỡ vụn. Nàng hốt hoảng nhìn quanh và vội vã cúi xuống mức đầy vò nước. Nàng quảy vò lên lưng và dậm bước quay về.

— Này, cô kia!

Lần này tiếng gọi rõ hơn, và nghe như điệu cợt. M'Na sợ sệt nhìn chung quanh.

— Phía này nè, cô ơi!

M'Na ngẩng mặt nhìn lên. Trong đám lá xanh mướt, khuôn mặt với cái nhếch mép chế diễu của một người con trai lạ mặt đang đắm đắm nhìn nàng. Chàng đang ôm một cây đàn, một tay hờ hững đặt trên hàng giây phím, một tay một mối chống cằm. Chàng cười tình nghịch:

— Thấy tôi chưa, cô mọi?

Chàng trai chắc là người Kinh, da thật trắng và có một chút gì xanh xao, nhưng hai ô mắt thì thật là sáng. M'Na cảm thấy bối rối và hơi khó chịu. Nàng nói, âm phát ra lí nhí và ngượng ngịu:

— Có Thượng, không phải cô mọi.

Chàng trai bỗng bật cười thành tiếng:

— A! Xin lỗi cô Thượng!

M'Na cúi đầu yên lặng, nghe vò nước nặng trĩu trên vai. Nàng sợ. Và rừng núi chung quanh cũng lặng yên. Rừng cũng đã sợ. Một con chim lạ cũng về đây hát những lời ca quái dị, phá vỡ nỗi bình yên quen thuộc mọi ngày. Rừng chưa hiểu nghĩa lời ca, nên rừng dè dặt, rừng im tiếng. M'Na cũng chưa hiểu, nên nàng nín thinh. M'Na liếc nhìn chàng trai rồi ôm vò nước quay đi.

— Cô Thượng về hử? Cô Thượng làm tôi buồn lắm đó nghe.

Người con trai đưa mắt nhìn theo cho đến khi M'Na biến mất lùm cây và nói lớn, thanh âm nghe như vừa đùa nghịch vừa tha thiết:

— Chiều mai cô Thượng xuống đây nhé! Tôi chờ!

M'Na nghe được tiếng vang vang đáp trả ở bên kia đồi; cùng lúc bấy chim về bay lượn từng đàn trên nền trời nhạt nắng. Nàng vừa ngoái nhìn về phía dưới thung lũng, vừa chạy lên đồi hốt hoảng.

Đã bắt đầu đêm khi K'Lang đến. M'Na đang nhóm lửa. K'Lang khoanh tay lặng yên đứng nhìn người bạn gái, hai con mắt chàng lấp lóe và lòng dấy lên một chút xao xuyến.

Hồi lâu, chàng gọi nhỏ:

— M'Na này!

M'Na ngẩng nhìn lên mỉm cười:

— Gì thế hử K'Lang?

K'Lang nhìn đắm đắm vào ngọn lửa, ngập ngừng:

— À..., M'Na có thích thêm lan nữa không? Đề ngày mai K'Lang đi núi kiếm về cho...

— M'Na vẫn thích. Nhưng mà thôi, K'Lang cho M'Na nhiều rồi, K'Lang đừng đi núi lấy nữa kéo mệt.

— Không. K'Lang không có mệt đâu. K'Lang thích đi núi chơi. K'Lang thích lấy lan về cho M'Na thật nhiều.

M'Na chợt cảm động. Nàng vói tay khơi ngọn lửa cho sáng hơn.

— K'Lang đi núi một mình thôi hử?

— Không. K'Lang đi với thằng H'Liêu, thằng K'Muôn.

— Thằng K'Muôn nhỏ vậy mà dám đi núi hử?

—Ừ, K'Lang vẫn dẫn nó đi hoài.

— K'Lang có đi xa không?

— Bọn K'Lang đi xa lắm. Đi xa trong núi mới có lan đẹp.

— Đi xa trong núi chắc vui lắm K'Lang nhỉ?

—Ừ, vui lắm. M'Na thích đi núi không?

— Có M'Na thích lắm.

— Hay là khi nào M'Na đi núi chơi với bọn K'Lang nghe?

—Ừ. Mà K'Lang đừng dẫn M'Na đi xa nhé. M'Na sợ lắm.

— Có K'Lang, M'Na sợ gì?

— M'Na sợ lạc đường.

K'Lang bật cười làm M'Na cười theo. Những ngọn lửa bốc cao làm M'Na thấy nóng ra ở hai má. K'Lang nhìn ra ngoài sân hỏi:

— Giờ này mà bà của M'Na chưa về hử?

M'Na đưa mắt nhìn theo ra ngoài cửa. Nàng thấy nền trời đã thâm tối. Những bóng cây một mỗi đứng im như muốn ngủ. Giờ này có lẽ cha nàng—mà nàng gọi là bà—đang trên đường trở về nhà, cây búa một mỗi trên vai. M'Na thương cha lắm. Ông chỉ còn một mình. Mẹ nàng mất lúc nàng còn nhỏ tuổi. (Nàng không còn nhớ gì về mẹ, ngoại trừ những hình ảnh loáng thoáng gom góp từ những mẩu chuyện rời rạc mà cha nàng đã kể. Nhiều lúc nàng cố thử nhớ lại khuôn mặt mẹ mình, nhưng đó chỉ là một khuôn mặt chắp nối từ những khuôn mặt quen thân của bà con họ hàng). Nhà nàng nghèo, như tất cả mọi gia đình của buôn Thượng nhỏ nhoi này. Mỗi buổi sáng khi mặt trời chưa dậy, cha nàng đã vội vã vác búa rìu vào tận rừng sâu đón củi. Buổi chiều ông trở về với hai bàn tay gầy guộc, đen đui, thêm những vết sẹo và nốt chai cứng. Và đôi trán thêm một vết nhăn mới. Thế đó. Một đời vất vả. Một đời phấn đấu. Nhưng ông vẫn còn có một niềm vui dễ mà sống, đó là M'Na đứa con gái xinh xinh ngoan ngoãn của ông. Mỗi buổi tối, sau khi nấu ăn xong, M'Na ra tận cuối đồi đứng đón cha, dáng âm thầm run rẩy dưới bóng lá. Và khi nghe được tiếng bước chân ông một nhàoai ở bên kia khóm cây, nàng cất tiếng gọi vang cả núi rừng, âm ba khuấy động một vùng sương khói mịt mù:

— Bà ơi ! Bà !

Nàng lắng tai nghe tiếng trả lời ở trong bóng tối, thanh âm khàn đục :

— M'Na.

Những lúc quá mệt, tiếng trả lời yếu ớt của ông mất hút trong tiếng gió đêm, nàng sẽ chạy như bay theo con đường mòn quen thuộc cổ tích trong bóng đêm hai con mắt yêu mến hay lắng nghe hơi thở dồn dập phả ấm một khoảng núi rừng. Rồi hai cha con, một già một trẻ, bước nhấp nhò trở về nhà. Hơi sương lạnh buốt. Nhưng tiếng nói reo vui tíu tít của M'Na đang kể cho cha nghe những mẩu chuyện của một ngày qua làm ông quên nỗi mệt nhọc đang lan dần trong thân thể. Và bàn tay bé bỏng của nàng nắm ngoan ngoãn trong tay ông như chuyển hơi thở cùng nhịp sống cho cha. Con đường về nhà hình như ngắn lại.

Buổi tối, bên nồi cơm bốc khói, ông kể cho nàng nghe về những nơi chốn lạ hoắc mà ông vừa đặt chân đến, về những con thú những loài cây, loài hoa kỳ dị mà ông đã thấy. Và sau hết luôn luôn là một mẩu chuyện đó của một người quá cố, một người đàn bà hiền lành chết rất trẻ giữa một mùa mây thấp và mưa lũ. Đã mười mấy năm rồi, thời gian xa rất xa, nhưng cơ hồ hình bóng người đàn bà đó còn sống mãi trong trí tưởng của ông. Nhiều lúc ông ngỡ rằng nhìn thấy bà đứng chờ ông ngoài vườn cây, cùng đi với ông mỗi buổi sáng và cùng về với ông trong khuya lạnh. Bà còn đâu đó ngoài núi rừng để phủ hộ ông giữa những ngày tháng gian nan, cứu ông những lúc nguy hiểm, vỗ về ông những giây phút muộn phiền và bảo bọc cho đứa con gái còn lại được một đời an lành, sung sướng. Khi nói về bà, giọng ông bao giờ cũng khàn khàn, nghèn nghẹn pha lẫn chút buồn ngủi. Và M'Na bao giờ cũng ngồi im rất im mà lắng nghe. Những buổi hôm trăng lên sớm tỏa ánh sáng mát dịu, bóng tối bị thổi dạt về phía dưới thung lũng, nàng mơ hồ thấy được gương mặt dịu hiền của mẹ mình đâu đó trên từng cành lá và cảm thấy bàn tay âu yếm của bà về đậu lại trên mái tóc. Và nàng thiếp đi. Hình ảnh cuối cùng còn thấy được là đốm lửa lập lòe và những sợi khói mỏng manh phả ra trên đầu ống điều của cha nàng. Và tai thì nghe tiếng côn trùng rả rích ở ngoài vườn cây, sau nhà, dưới con dốc, bên kia đồi, khắp nơi, cả trong giấc mộng nữa. Nàng ngủ hiền hòa cho đến sáng hôm sau, khi trở dậy đã thấy ánh lửa bập bùng trong bếp, cây búa nhỏ với cha nàng thì đã đi mất, cùng lúc bầy chim gọi

nhau xôn xao dưới bờ suối. Thêm một ngày nữa cho cha nàng phải vất vả. Thêm một ngày nữa để nàng thương yêu hơn. Thương yêu chính nàng, cha nàng, những người thân quen, cái buôn nhỏ, núi đồi chung quanh, cho đến một người khuất bóng, mẹ nàng.

Khi K'Lang ra về thì sương đã lên trắng xóa. M'Na đứng ở trong cánh cổng nhìn theo dáng người con trai Thượng. Phía dưới thung lũng là bóng tối đầy tràn. Nhưng cơ hồ như nàng còn thấy được hình ảnh chàng trai lạ mặt với chiếc áo len màu xám tro ở đâu đó sau rừng cây, đôi con mắt ngạo nghễ vừa xa lạ như bầy chim trời đến rồi đi bất chợt trên mái lá, nhưng cũng vừa thân quen như những nụ lan vàng buổi tối tỏa hương thơm ngát ngoài vườn. Trong một chốc bỗng nhiên nàng lắng tai nghe ngóng. Không còn từng đàn từng nốt vang vang và giọng cười tinh nghịch kỳ lạ. Mà chỉ nghe được tiếng bước chân của K'Lang khua vang xa dần trên lối cỏ và tiếng lửa tí tách reo trong căn bếp vọng ra. M'Na rung mình. Nàng biết rằng đêm đã lạnh.

VŨ LINH THIÊNG

BỜ MƯA XA

TRẦN THỤY DU

Cũng dành thân là mực
Rụng trên bờ thu xưa
Em ngồi bên song nguyệt
Đàn mấy ngón tay mưa

Trên nhánh cây tiền kiếp
Chim nhỏ máu luân hồi
Có bao giờ em biết
Ta buồn không hề mới

Một lần thôi còn nhớ
Nhưng em mù bụi bay
Ta về chong mắt ngó
Nghìn năm sâu trên tay

Em không còn là hoa
Nở hồn ta một sớm
Em không còn là nguyệt
Khuyết trên bờ mưa xa

Ta hóa thân loài sâu
Dấu mình trong cuống lá
Muôn kiếp lạnh môi thề
Em cố làm khách lạ

Thở một vòng khói thuốc
Mùa sương đọng nẻo về
Tay che lời tiễn biệt
Mới hay đời đã khuya.

ĐỊA CHỈ HÀM HIU

CHỈ TƯỚC

— Châu à, mai thứ bảy, em có giờ học không?

Nghe tiếng hỏi, Châu ngẩng đầu lên, đôi tay ngừng cắt hai đầu và tước chỉ đậu que, nhìn anh vừa đi chơi về:

— Có. Em học buổi sáng. Anh hỏi có chuyện chi?

— Mai em ra Ty Bưu điện xem có thư của anh Đông gửi cho anh còn nằm ý tại đó không.

Châu gật đầu. Im lặng. Nàng cúi xuống tước đường gân, tiếp tục. Tai nàng vẫn bình tĩnh, thân nhiên nghe từng nhịp giầy, khua vang trên nền gạch bông, xa dần. Châu kéo rờ tới gần để đựng những đoạn đầu que vừa cắt xong. Nàng vừa cắt vừa nghĩ tới buổi trưa, ngày mai. Nàng không trò chuyện đông dài với Thủy, Lan, hai cô bạn nhí nhảnh ngồi cạnh. Nàng phải vội vàng ra sớm khi nghe tiếng chuông reo báo giờ học buổi sáng chấm dứt, không chậm trễ. Vì nếu trễ nãi một chút thế nào nàng cũng phải xếp hàng chung với mọi người. Nếu xin ông cai cho ra trước, tất ông không đồng ý vì ông sợ nhiều đưa khác nóng lòng như nàng sẽ kéo nài ông làm mất trật tự đi. Sau đó, nàng tất tả ra Bưu điện, hỏi thư. Công việc hỏi thư đối với nàng chẳng có gì khó nhọc song nàng bực bội vì cái địa chỉ bất hủ nhà nàng. Thư gửi bao nhiêu cũng không đến, mặc dù gửi theo lối bảo đảm. Vì vậy, có nhiều người biết nỗi khổ tâm ấy gửi theo địa chỉ bà con nàng, có thể nhận được. Nàng nhận thấy bất tiện vô ngần vì lẽ bắt buộc họ trao thư giúp hoài. Họ đâu phải là người đưa thư!

Châu nghe đâu xa nàng cần tìm một người phát thư nhưng không có thành thử bao nhiêu phong bì tới xã đều ứ đọng tại đây. Ai rồi rảnh thì mới đến xã lục lợi, tìm kiếm, nếu nhà họ gần đấy. Nhiều bà, khi

thấy phong bì của họ đã bị bàn tay cùng cấp mắt tò mò của ai đã nhấn tằm xé ra để soi mói đời sống riêng tư đều bị các bà ấy gắt găm lên như cuộc cãi cọ.

Đậu que cắt xong, Châu đứng dậy, đến gần lò-xô đang cháy ngọn lửa xanh như màu da trời lúc nắng gắt. Nàng tưởng tượng cái nồi với lớp lửa là cái trống. Mặt trống bằng da lừa, gấn chặt vào nồi.

Nồi súp sôi quá lâu, xương cũng gấn ra hết nước ngọt. Nàng mở nắp. Những hơi nước được tự do tuôn lên ào ạt. Những cục xương lẫn lộn, nhảy múa làm xiếc, tung búng. Trên mặt một lớp bọt đen như ám khói đóng tụ một góc. Châu cầm lấy muỗng hớt bọt, đổ ra ngoài vì nàng sợ nước vẩn đục vì bọt đen tan loãng. Đoạn nàng cầm tô trút cà rốt và khoai tây vào nồi, đẩy nắp lại.

Châu bưng thau và rổ đậu ra ngoài giàn nước, rửa sạch.

Một hồi chuông giục già đã hết giờ. Vị giáo sư trẻ dạy sử địa lớp chín cũng vừa dứt. Châu rất phục thầy giáo canh giờ đúng lúc này. Vị giáo sư lặng lẽ rời khỏi cửa lớp bỏ lại sau tiếng xếp sách vở. Châu hấp tấp bỏ tập vào cặp, cầm nón đứng lên:

— Hai đứa bây về sau nghe!

Nói xong, ù ra cửa lớp. Thủy la với:

— Châu, Châu, chờ bọn tao một tí. Đi đâu gấp vậy!

Châu lặng thinh. Nàng liếc mau xuống cuối dãy hành lang. Vắng ngắt. Chứng tỏ các lớp ấy chưa ra. Trên lầu huyền não tiếng dép lép xẹp, tiếng guốc lóc cóc, tiếng kéo lê mặt gạch rờ mồn mồn.

Đến cổng trường, Châu xin phép ông cai cho ra sớm. Ông cai mở hé cánh cổng, giục:

— Em ra mau lên, kéo túi nó thấy..

Lọt ra bên ngoài, nàng vội vã đi. Châu nhìn đồng hồ chợ chỉ đúng 11 giờ 40. Còn 20 phút nữa bưu điện sẽ nghỉ việc. Quãng đường từ đây tới đó, đi chậm rãi có 7 phút thôi. Sớm chán.

Tới nơi, Châu e ngại khi đứng cạnh ghi sẽ không người. Châu kiên nhẫn đợi vì nàng biết ông thư ký chưa về vì sổ sách còn bẻ bộn trên bàn. Quả nhiên, một lát sau, ông thư ký tương đối già, mang kính gọng vàng, phía trong cặp mắt sâu chìm tận đáy óc dưới vầng trán nghiêng nửa nhánh chữ V nhăn nheo, bước ra.

Châu mau mắn:

— Thưa bác, nhờ bác lục giùm...

Ông thư ký ngắt lời:

— Tên gì, cháu?

— Dạ, Nguyễn Văn Hạ.
Ông thư ký nhìn Châu, mải mại:
— Ủa, tên này nghe khá quen lắm. Bác trông cháu giống giống Hạ.
Em ruột phải không?

— Dạ phải.
Ông thư ký lôi ra một xấp thư trong hộc không người nhận. Châu:
— Sao thư lưu trữ nhiều vậy, bác?
— Cũng có một số thư giống trường hợp cháu. Số khác là thư nhân tình, nhân ngãi gì đó, họ nhờ bác giữ hộ chờ cho ra lấy.

Ông thư ký liếc từng tên trên phong bì, Châu cũng để ý theo dõi, sợ ông bỏ sót, cho đến cái sau cùng.

— Không có một lá nào cả. Ông thư ký đáp.
— Cảm ơn bác.

Châu gật đầu chào, ra về. Nàng rẽ lối, về phía bờ sông. Con đường trải nhựa cạnh bờ sông thưa khách bộ hành. Giòng sông bên trái rộng mênh mông. Nước sông cuộn cuộn sóng, loáng thoáng, tuyệt đẹp. Những đợt sóng tiến vào bờ triền dốc như con rắn uốn mình trườn tới. Châu nhìn ra xa, nàng nhận thấy nước sông ở xa dường như cao hơn mặt nước ở gần và màu sắc bạc hơn những ngọn núi thủy thấp, nhấp nhô, di động như chẳng thích dừng lại lâu một chỗ.

Trời nắng, nực nội vô cùng. Cả vành nón lá tròn trịa che không đủ thân người Châu, cao trung bình. Thỉnh thoảng vài luồng gió trời tới che đỡ những giọt nắng nóng xối xả xuống nón, xuống cây cỏ, xuống đường đi. Mỗi bước chân nàng dẫm xuống đường tựa hồ như dẫm phải một lớp nắng, nóng hổi.

Bây giờ, Châu cảm thấy ưa gió la lùng. Gió như là một vị cứu tinh giúp nàng quên được cái lưng lấm tấm mồ hôi. Nàng có cảm giác thoải mái như làm xong việc nặng. Châu bước mau để chóng đến nhà ăn cơm vì trong dạ dày nàng bắt đầu co thắt dữ dội. Những căn nhà nối tiếp nhau chạy dài một bên, thẳng muốt. Nơi ngã ba kia là nhà nàng. Nàng nhìn những tấm bảng số nhà đẹp đẽ, dễ nhìn gắn trên cột vững vàng, nàng không chắc những gia đình ấy có thư tới hay không, chẳng biết. Nhưng riêng nhà nàng lại hăm hiu chi lạ. Căn nhà ít bè bạn với thư từ. Căn nhà cô đơn không một lá thư ghé thăm. Suốt năm, suốt tháng, vẫn lạnh lẽo, cô độc như cây trụi lá. Căn nhà có địa chỉ hẳn hoi mà phải đi vay mượn địa chỉ khác, kẻ ra, cũng kỳ cục làm sao.

Châu thở dài:

— Chẳng lẽ gia đình ta có số nhờ vả địa chỉ người khác?

CHỈ TRƯỚC

NHỮNG CHÙM HOA ĐỎ

TỪ KỂ TƯỜNG

Trường học đã đóng cửa. Kể từ hôm nay. Khi Cỏ May xách cặp bước ra khỏi cánh cổng sắt quen thuộc có người gác dan và hồi chuông reo vang rân ngoài hàng cây có những gốc phượng già trở hoa đỏ. Người gác dan mỉm cười với Cỏ May. Ông làm quen với Cỏ May ngày mới vào trường cũng như cười từ già trước với Cỏ May khi buổi học cuối cùng chấm dứt bằng hồi chuông bằng hoàng thê thiết kia. Cỏ may cũng cười lại với ông, và khẽ gật đầu bước qua chỗ ông đứng. Những chiếc xe đạp dàn thành hàng trước cổng, áo dài trắng rợp cả con đường trước mặt. Áo trắng trong công viên, áo trắng dưới từng bóng mát, áo trắng bu quanh những xe nước đá, những hàng bò bía, những chủ Tàu bán cóc ồi dầm vàng lượm. Tiếng cười nói, gọi nhau, ca hát, những nhánh hoa đỏ rực được hái xuống xoay xoay trong mấy bàn tay lơ lửng ở xa. Mùa hè bùng nổ những bông hoa, tưới dầm nước mưa và làm thành những khúc nhạc ve sầu rỉ rả trong bóng cây lá màu xanh. Cỏ May trong đám đông đó. Đám đông lần cuối cùng rời ngày mai không có đám đông nữa. Ngày mai cửa trường đóng kín, con đường vắng ngắt đến ghê người. Mùa hoa dừng dừng nở và mặc cho lũ ve tội tình khóc ngắt trên cây.

Cỏ May đứng ngẩn nhìn cái hoạt cảnh ồn ào trước mắt, mà cũng là cái hoạt cảnh cuối cùng trong ngày này. Những đứa bạn tản mác khắp nơi. Cỏ May không muốn gia nhập vào đám đông. Cỏ May muốn đứng

một mình riêng một góc đề thẩm nhập những hình ảnh, những cảm giác mà ở trong đám đông sẽ không ai và không bao giờ nhận ra. Cỏ May đứng dưới một bóng cây, nhìn khắp nơi, bao quát cả con đường vắng lặng nghe nỗi buồn của mình chạy dài âm ỉ trong hồn. Tại sao mùa hè năm nay Cỏ May thay đổi lạ lùng như vậy. Cỏ May cũng không hiểu nữa. Những mùa hè năm xưa hoa nở dừng dừng, tiếng ve kêu chỉ u buồn rồi quên. Bây giờ khác, mùa hè đến với Cỏ May lớn quá, mệnh mông và chất ngất quá. Cỏ May có cảm tưởng mình chỉ là con chuồn chuồn nhỏ trước một cơn giông bão không biết bay về hướng nào để khỏi bị mưa gió bão táp cuốn đi. Cỏ May chớp mắt nhìn lên những bông phượng đỏ ối. Ve kêu ran trên các cành khô mới nảy lá xanh non. Con đường nhuộm nắng, vàng ửng. Trong không khí có một cái gì âm ỉ, xao xác. Cỏ May không nhận rõ được chỉ nghe bằng một giác quan chói ngời của mình. Và Cỏ May đứng thế rất lâu.

— Cỏ May.

Tiếng gọi ở bên kia đường làm Cỏ May giật mình. Ngó qua một bàn tay ai vẫy trong đám đông. Cỏ May càng giật thót mình khi nhìn rõ là bàn tay của anh Trường. Anh đang đậu xe cũng trong một bóng cây đầu con đường trước mắt, nhưng vì đám đông che khuất này giờ Cỏ May không để ý. Cỏ May không biết làm sao, cứ đứng lặng nhìn qua. Đám đông kín mít nhưng bàn tay vẫy gọi vẫn đưa cao lên. Cỏ May thấy những cái đầu loáng thoáng lướt qua có lúc che mất bàn tay của anh Trường rồi bàn tay lại cố nhô lên. Cỏ May vô tình dẫm chân lên đám lá chết. Những chiếc lá gãy dòn trong những bông phượng tàn màu đỏ thẫm dập nát vương vãi dưới chân. Rồi tà áo của Cỏ May, tà áo màu trắng chói với bóng nắng, mặt đường trơn bóng như mặt nước. Cỏ May cũng vừa nhận ra bóng mình in dài dưới đường.

— Cỏ May. Cỏ May...

Tiếng gọi của Trường lướt qua khỏi đám đông tới chỗ Cỏ May đứng làm Cỏ May bồi hồi. Nhưng Cỏ May không có phản ứng gì hết. Tại sao anh Trường lại tới trường đón Cỏ May, kêu gọi âm ỉ. Anh Trường làm Cỏ May sợ quá, nháo nhác nhìn chung quanh chỉ sợ một con bạn bắt gặp. Cỏ May hốt hoảng băng qua đường.

Anh Trường cười hỏi :

— Bộ Cỏ May không nghe anh gọi từ lúc đầu à, sao mà đứng ngẩn ngơ vậy ?

Cỏ May giả vờ :

— Cỏ May không nghe. Đông quá. Đông đến muốn ngất đi thôi. Anh không thấy sao ?

— Vì thế cho nên anh mới gọi.

— Anh gọi âm ỉ làm Cỏ May sợ tội bạn bắt gặp.

— Bắt gặp thì ăn nhầm gì ?

Cỏ May nói vội vã :

— Hôm nay nghỉ hè rồi. Ngày mai Cỏ May không còn đi học nữa.

Ngày mai cổng trường đóng kín. Buồn quá. Ở nhà Cỏ May làm gì nhỉ ?

— Đọc sách, học bài thi, đi chơi.

— À, còn kỳ thi sắp tới.

— Thi mà cũng không nhớ.

— Cỏ May bắt đầu quên nhiều thứ rồi.

— Vì cô bé đã lớn. Người lớn hay quên những điều mà mình tưởng sẽ nhớ đời.

— Anh có như thế không ?

Anh Trường lắc đầu. Cái lắc đầu của anh có vẻ gian dối, chối biến. Nhưng Cỏ May cũng cười theo. Đám đông xô lấn nhau tới phía Cỏ May.

Anh Trường nói :

— Lên xe anh chở về.

— Anh không phải chở nhỏ Trinh hả ?

— Anh chả tìm thấy nó đâu cả. Chắc lại đi ra phố với bạn rồi. Bãi trường nó đi cả ngày.

— Anh tới trường làm Cỏ May sợ quá. Phải chi anh đừng đăng kia xa một chút.

— Xa quá Cỏ May đâu có thấy.

— Rồi Cỏ May cũng đi bộ ngang mà, Cỏ May chỉ đi có một con đường đó mà thôi.

— Sợ Cỏ May đi đường khác. Biết đâu.

— Không. Gần như sẽ không bao giờ, Cỏ May yêu con đường đó lắm.

Cỏ May ngại ngần lên xe cho anh Trường chở. Anh vượt xe qua những đám đông. Cỏ May liếc vào mấy xe nước đá thoảng thấy mấy gương mặt của tội bạn nhia ra, nhưng tội bạn không nhận. Chả hiểu tội bạn về nhà nghĩ gì.

— Nói gì đi Cỏ May. Ngồi phía sau ngủ hả ?

— Cỏ May không biết nói gì hết.

— Khóc hả, bãi trường khóc hả ?

— Lúc nào đâu ?

Anh Trường cười. Bây giờ những đám đông xa dần, chỉ còn con đường vắng và bóng cây lá đổ xuống loảng thoang dưới đường. Cỏ May nhìn thấy bóng đen của chiếc xe lướt qua, nhanh chóng.

— Không lẽ đi về. Sớm quá Cỏ May ơi.

— Chứ đi đâu ?

— Đi vòng vòng mấy con đường này cho Cỏ May nhìn chúng một lần cuối rồi mai chia tay. Chịu không ?

- Đi một chút cũng hết.
- Rồi mình đi ra phố chơi.
- Làm gì ngoài đó ?
- Ăn kem.
- Ăn kem rồi về à. Cỏ May không thích đi ciné đâu. Hôm nay phải về nhà đúng giờ. Ba la mấy hôm trước đó.
- Ăn kem thôi. Bảo đảm không đi lang thang nữa.
- Bây giờ bắt đầu qua con đường nào ?
- Con đường yêu dấu của Cỏ May.

Anh Trường cười, quẹo xe vào con đường Cỏ May thường đi, và hình như, là con đường yêu dấu nhất của Cỏ May như anh Trường vừa bảo. Con đường thẳng bằng, chạy dài hun hút tới tận một khu phố xa lạ khác. Con đường nhiều hoa, cây lá, và nhiều nhà đẹp có vườn bên trong. Cỏ May yêu những cái hàng rào bằng cây sống. Đó là một loại cây hình như màu xanh có mẫm, xanh mượt mãi suốt mùa này qua mùa kia, suốt một niên học. Cỏ May thích đi dưới những tán lá xanh của những cái cây lớn mà Cỏ May không biết tên để thỉnh thoảng nhìn thấy một cái hoa đỏ lớn rụng xuống, những đám lá bay lao chao. Và thỉnh thoảng nghe tiếng kêu của loài chim lạ xao xác vọng xuống mặt đường. Bây giờ tiếng kêu của loài chim lạ không nghe thấy nữa, thế vào đó là tiếng kêu của bầy ve non, kéo dài một điệp khúc tới hẳn một khoảng xa phía trước.

- Đi hết con đường này không, Cỏ May ?
 - Đi hết.
 - Gì mà trả lời như khóc vậy, hả ?
- Cỏ May làm thinh, mặc cho anh Trường chọc. Cỏ May chỉ thấy bụi ngùi trong lòng thôi. Nhưng nổi bụi ngùi chưa thể làm rơi những giọt nước mắt. Người ta đâu phải dễ dàng, mỗi lúc mỗi rơi nước mắt, anh ? Mặc dù Cỏ May vẫn là con nhe mau nước mắt nhất.
- Cỏ May nhớ nhỏ bạn quá. Bao giờ hai đứa có dịp đi chung một con đường trong thành phố này.
 - Nguyệt Quế hả ?
 - Anh vẫn còn nhớ tên nhỏ bạn Cỏ May à ?
 - Nhớ.
 - Nó dễ thương lắm anh. Bây giờ chẳng biết nó làm sao. Thư gửi đi bao nhiêu cái rồi mà vẫn không thấy trả lời.

Nguyệt Quế. Cỏ May nhớ Nguyệt Quế đến lịm người nhưng chắc Nguyệt Quế không làm sao biết được. Hôm nay đi lại con đường này một buổi sang rồi thôi. Phải mùa tựu trường Cỏ May mới đi lại nữa, nhưng

biết đâu rồi sẽ không bao giờ đi lại nữa, như con đường sỏi buồn trong cô nhi viện đi với Nguyệt Quế ngày xưa.

- Anh Trường.
- Gì đấy ?
- Thôi, quay xe lại đi con đường khác anh. Cỏ May không muốn đi con đường này nữa.
- Tại sao vậy ?

Tuy nói thế nhưng anh Trường cũng quay xe lại đi con đường khác. Con đường hoàn toàn xa lạ với Cỏ May rồi. Nhưng Cỏ May thích thế. Cỏ May không muốn đi hết con đường lúc này.

- Tại sao lại đổi ý ?
- Tại vì Cỏ May sợ đi hết con đường sẽ không còn gặp lại con đường nữa.

- Trời ơi, triết lý.
- Sợ không gặp lại bạn của Cỏ May.
- Dị đoan chi lạ vậy.
- Cỏ May sợ quá. Tự nhiên sợ như vậy.
- Con đường này Cỏ May biết không ?

Cỏ May lắc đầu :

- Chưa đi bao giờ. Đã bảo Cỏ May chỉ đi có mỗi một con đường
- Khi đi lạc thì làm sao ?
- Cỏ mà tìm ra con đường cũ.
- Cỏ May sẽ là người chung tình nhất. Biết không ?
- Không.

Hai người cười lớn. Tiếng cười như vang khắp con đường. Anh Trường chạy xe chậm lại. Cỏ May thấy rõ từng bông hoa trong khu vườn nhỏ một ngôi nhà xinh đẹp tường vôi trắng.

- Anh Trường biết Cỏ May nghĩ gì không ?
 - Chắc là không.
 - Nghĩ nhiều lắm. Nhưng không nói đâu.
 - Về ai ?
 - Nhiều lắm. Trong đó có anh nữa.
 - Có được một chút hạnh phúc nào không ?
- Cỏ May yên lặng không trả lời. Hạnh phúc. Phải rồi Cỏ May vừa hiểu ý nghĩa của hai tiếng đó.
- Anh Trường thấy Cỏ May như thế nào ?
 - Không thấy gì hết.
 - Kỳ vậy ?
 - Ừ. Nhưng không kỳ đâu.
 - Cỏ May nằm phía nào trong trái tim anh ?

— Chỗ nào cũng có, phía nào cũng nằm. Choáng hết. Trần ngập hết.

— Anh Trường thương Cỏ May như Trinh chứ gì?

— Khác.

— Là sao?

— Khác, thế thôi.

— Như anh Ngừ thương Cỏ May không?

— Không.

— Như chị Hạ.

— Cũng không.

— Thôi anh chịu khó giải thích đi, không Cỏ May hỏi hoài à.

— Không giải thích.

Và anh Trường bỗng rồ mạnh ga cho chiếc xe gắn máy chồm tới, vút nhanh đến tóc của Cỏ May bay tung, rối bời. Những sợi tóc bám lấy cổ Cỏ May, xóa trước mắt, cho kín mắt. Cỏ May hất tóc, trong răng vô tình cắn những sợi tóc thơm của mình.

— Sao chạy nhanh vậy?

— Chạy nhanh để Cỏ May đừng bắt anh giải thích. Có sợ không?

— Không. Té là cùng chứ gì. Chết là cùng chứ gì.

— Điên.

Cỏ May cười. Con đường này không dài lắm, nhưng cũng có nhiều cây và nhiều nhà đẹp. Anh Trường vòng xe qua con đường khác, rồi con đường khác nữa. Cỏ May chỉ nhìn thấy màu hoa và một khoảng trời rộng phía trên đầu.

— Bây giờ ra phố nhé?

— Không còn con đường nào nữa sao anh?

— Còn chứ. Nhưng không nên đi hết một con đường nào. Như Cỏ May nói lúc nãy.

Cỏ May nheo mắt cười. Bây giờ Cỏ May nhận ra anh Trường khác anh Ngừ. Hai người khác nhau ở nhiều điểm nhưng cũng giống nhau ở một điểm là lớn tuổi hơn Cỏ May. Anh Ngừ thương Cỏ May một cách, anh Trường thương Cỏ May một cách khác. Nhưng tình thương nào gần gũi hơn tình thương nào Cỏ May chưa rõ được. Cỏ May chỉ nghe lời bà Vú nói. Cảm thấy anh Trường như một sợi khói đã quện vào lòng Cỏ May thôi.

Ra phố. Anh Trường đưa Cỏ May vào một quán kem thật. Anh kêu thứ kem gì mà một ly to ơ là to như một cái thổ ở nhà. Kem chất đầy bên trong. Nhìn ly kem Cỏ May phát ớn. Nhưng anh Trường thì quảng cáo thứ kem này. Cỏ May cười cười ngồi mút từng muỗng nhỏ ngậm trong miệng cho chất kem từ từ tan ra trong đầu lưỡi. Có một thứ kem dừa mà Cỏ May rất thích.

— Cỏ May thương bà Vú không?

— Thương lắm anh. Cỏ May chỉ có bà Vú là người thân thiết nhất thôi.

— Sống ở đó vui chứ?

— Tại sao anh hỏi câu đó?

— Anh nghe Trinh kể lại.

Tự nhiên Cỏ May muốn bật khóc. Thì ra anh Trường cũng dần dần hiểu ở Cỏ May là một người lạc lõng bơ vơ. Nỗi tủ thân dâng đầy thành những giọt nước mắt ứa ra, nhưng Cỏ May cắn chặt môi không khóc. Cỏ May nhìn thẳng mắt anh Trường. Lần đầu tiên Cỏ May dám nhìn như thế.

— Rồi anh nghĩ gì.

— Không nghĩ gì hết. Anh yêu Cỏ May. Tình yêu không có gì khác để đáng nói.

Cỏ May thả lỏng chiếc muỗng nhỏ trong miệng. Một cảm giác bàng hoàng xâm chiếm lấy tâm hồn Cỏ May khiến Cỏ May bất động, chờ đợi không có phản ứng.

Cỏ May thấy lòng ngầy ngất như vừa cầu xong một viên kẹo rượu vang. Đồng thời cũng cảm thấy có một cái gì vừa rơi khỏi hai bàn tay mình. Một tiếng vỡ, một tiếng vỡ nát, loảng xoảng vô hình nhưng cào xước lấy da thịt.

— Cỏ May biết không?

Cỏ May vội vã lắc đầu. Cỏ May cúi xuống mặt bàn, mái tóc rũ che hết gương mặt. Lẽ ra anh Trường đừng nói gì cả. Tình yêu. Nó mới nhuộm lên như một hơi rói báo hiệu cho mùa đông trong tâm hồn Cỏ May thôi. Đó là một cái gì mênh mông sương khói lắm. Cỏ May chỉ hình dung được chứ không bắt được. Tình yêu. Nó như chiếc bóng màu trong hồn Cỏ May, đừng để chiếc bóng ấy vỡ. Anh Trường đã làm vỡ chiếc bóng màu rồi. Cỏ May choáng váng.

— Tại sao?

Câu hỏi của anh Trường trở thành vô nghĩa, nó như rơi vào một khoảng không mà không có một tiếng vang động nào vọng lại. Cỏ May ngồi im, chết cứng trong ghế.

Cỏ May lắc đầu:

— Không tại sao hết.

— Anh đáng ghét lắm phải không?

— Không. Chẳng ai là đáng ghét hết. Hình như Cỏ May đều thương tất cả mọi người.

— Nhưng không thương anh?

— Cỏ May không biết. Nhưng lẽ ra anh đừng nói.

Anh Trường ngạc nhiên, nhưng anh chợt nói :

— Thôi. Bỏ qua. Cỏ May ăn kem đi.

— Thì Cỏ May đang ăn đây.

— Ngon chứ ?

— Thích nhất là kem dừa.

Người hầu bưng ra hai ly nước lọc, nước có pha bạc hà óng ánh xanh. Quán này hình như anh Ngữ có dẫn Cỏ May đi một lần, ngày xưa. Trời ơi, sao bây giờ cái gì đối với Cỏ May cũng có vẻ ngày xưa hết nhỉ. Đó là một thời nào, làm Cỏ May tưởng xa xôi lắm. Anh Ngữ. Phải chỉ những ngày nghỉ học Cỏ May có anh Ngữ. Với anh Ngữ Cỏ May sẵn sàng khờ dại, bé bỏng như một con chim. Anh Trường cũng gần gũi nhưng làm Cỏ May sợ hãi. Nhưng anh Trường đâu có biết. Anh ngồi đó và ăn lấy cả một vùng ánh sáng trước mắt Cỏ May.

— Uống nước đi Cỏ May.

— Cỏ May không thích mùi bạc hà.

— Rán uống, rồi sẽ thích. Ngày xưa anh cũng đâu có thích mùi bạc hà.

Cỏ May bưng ly lên uống một ngụm. Cỏ May nhắm mắt để ly xuống. Hình như trời sắp mưa hay sao. Bầu trời u ám với những đám mây nặng. Những lều hai bên phố, lũ chim én còn bay vờn qua những đỉnh cây, những vương cửa sổ và những hàng dây điện giăng dài. Trời làm chỉ những cơn mưa bụi ngùi được báo trước bằng mây đen. Mùa hè sao không là một mùa nắng lửa, hoa nở bùng lên không có lấy một ngày mưa. Mùa hè sao làm Cỏ May quay quắt như chiếc lá trước khi rơi. Hôm nay tôi mười sáu tuổi. Cỏ May muốn ghi vào nhật ký một câu như thế.

— Về thôi. Mưa tới nơi.

— Chưa đâu. Mưa mùa hè không tới dễ dàng đâu.

— Cái gì tới dễ dàng, anh ?

— Tình yêu.

— Không chắc. Nhưng Cỏ May chưa muốn làm người lớn để nhận ra điều đó.

Hai người ra chỗ gửi xe. Anh Trường dẫn xe ra đường. Cơn gió lướt trên hàng cây xao xác lá. Những sợi dây điện nhẹ nhàng như rơi trong một khoảng không, Cỏ may ngẩng đầu ngược nhìn. Có những cánh lá non tươi quá. Trời sẽ mưa to. Cơn mưa suốt một buổi chiều.

— Đi về nhé, Cỏ May ?

— Về.

— Vịn chặt nhé.

(xem tiếp trang 64)

truyện dài MƯỜNG MÀN

«Em nhỏ ! Em vậy gọi ai ? »

Tôi sung sướng hét to trong gió lộng :

«Em đợi mặt trời của em».

Con chó nhỏ phóng vọt qua vai Người Thanh Niên, nhào lộn trên không những vòng ngoạn mục. Nó reo vui :

«Ái Cơ. Có phải chị đó không ?»

Tôi vươn dài tay ôm gọn Chó Nhỏ vào lòng.

«Ừ ! chị là Ái Cơ. Em nhớ chị không ?»

Người Thanh Niên vừa leo lên con dốc vừa hét vang :

«Ái Cơ. Em không nhận ra anh à ?»

Tôi rũ tóc che mặt :

«Không ! Em là Hạt Tiêu.»

«Hạt Tiêu là ai ?»

«Là Ái Cơ, em gái anh. Không nhận ra em à anh ?»

Người Thanh Niên đứng giữa lưng chừng dốc. Bóng dáng cao gầy anh điệp với ngàn cây bên sau :

«Anh đã tìm em khắp chốn. Biết không ?

«Và anh đã khóc nhiều phải không ?»

«Không. Anh không hề khóc».

«Đừng dấu em. Đôi mắt anh sâu và hồng mong như ráng chiều».

«Không phải. Đôi mắt anh ngọc sáng đỏ em».

«Anh, anh sáng ngọc. Anh đúng là mặt trời em tìm kiếm. Hãy thấp sáng em bằng chính ngọn lửa trong lòng anh ! ».

«Không. Em sẽ cháy mất, Ái Cơ ! »

Tôi cất tiếng cười như điên dại :

«Em không là Ai Cơ. Em là Hạt Tiêu!»

Trùng trùng vách núi dội vọng tiếng cười và tiếng nói tôi vang dội:

«Em là Hạt Tiêu! Hạt Tiêu! Hạt Tiêu!»

Chó Nhỏ trong lòng tôi thoát bay lên biển thành chim, Người Thanh Niên tựa vì sao băng, biến khuất trong ngàn xác lá. Tôi thất thanh gọi:

«Anh! Anh! Anh!»

Tôi choàng mở mắt. Ba hỏi cuống quýt:

— Hạt Tiêu. Con khóc à?

7

Tôi mím miệng cười và bờ môi tôi đón lấy giọt lệ nóng nần từ má lăn xuống, ngấm vào những kẽ răng. Ba nhìn tôi lạ lùng:

— Tớ nhà rồi. Vô mau kéo mẹ mong, con.

Tín tôi bị trường đuổi một tuần truyền nhanh hơn điện tín. Bạn bè kéo tới hỏi thăm sức khoẻ đông chen—lam chị Hải cắt phải buột miệng.

— Hạt Tiêu. Nhà mình bữa ni vui in siêu thị.

Siêu thị toàn những cô bán hàng mồm năm miệng mười. Hàng mang tới là bò khô, ổi, xoài, me, chanh, mít... Đứa nào cũng vác lê vạt tới như đi thăm người bệnh.

Thu Thu châu mới:

— Hạt Tiêu. Nữ chúa bị đuổi đi chỗ khác chơi. Đoàn nữ binh coi như rần mất đầu.

Nhiều đứa phụ họa:

— Tụi tui chờ sống đây cũng coi như tịch rồi.

— Ê! Lỡ bọn TMSNSD — Thương Minh Sao Người Sợ Dị — Quốc Học hạ chiếu thư bắt ngờ làm rang đây?

— Tên Bang chủ TMSNSD cũng bỏ trường đi rồi.

— Hẳn tên chi rửa mi?

— Đẹp trai bằng cha hề Tùng Lâm không?

Cả bọn ghé nhau ngo ngác cười; chỉ một mình Cẩm Anh biết tên người hùng Quốc Học:

— Thăng em tao học cùng lớp xếp nhóm Tôi Muốn Sống Nhưng Sầu Dài. Anh chàng tên Trần Bách Ngọc, thần đồng toán từ những năm thất, lục, ngũ, tứ.

Quỳnh Thư láu táu:

— Riêng cái tên, tao cho mười điểm coi mười.

Ngọc Quý háy:

— Điềm Lào hay rằng mà cho rề rề rửa?

Tiêu Hạnh nghiêng đầu in chim sẻ, ngắm nghĩa Cẩm Anh:

— Coi tề, con Cẩm Anh chớp chớp mắt như đèn pha. Anh chàng ra rằng mi?

— Nghe kể rửa, tui đã biết mặt ngang mặt dọc chi mô.

— Rửa thăng em mi có biết tên nhóm TMSNSD là chi không?

— Bọn hần bí mặt lăm, nhóm cỡ 7,8 đứa thôi. Hình như có thơ văn tao đờn tao điếc nữa.

Trần Bách Ngọc. Tôi phải nghi tên hần vào nhật ký, cho cái tên chết ngộp trong đó cho bở ghét, vì hần đã dám lập nhóm đương đầu với Bang chủ Hạt Tiêu. A! Bởi hần nên chuyện Thiên linh chuỗi từ cái sậy nảy thành cái ung. Trần Bách Ngọc, ta thề không đội chung trời với người!

Tôi vờ trừng mắt, chống nạnh ra oai in tương tường hát bội:

— Cẩm Anh tiểu muội, nhân danh Bang chủ, ta ra lệnh cho muội trong vòng 24 giờ phải điều tra kỹ về tên Trần Bách Ngọc. Cha mẹ hần tên chi? Ở mô? Mỗi ngày hần ăn mấy chén cơm? Không làm tròn sứ mạng, tức khắc tai muội sẽ dài thành tai lửa.

Việt Nữ tác động:

— Đả đảo Trần Bách Ngọc.

Nhiều đứa theo hòa, reo hò:

— Trần Bách Ngọc là con gà chết chưa chôn.

— Quyết khắc ghi với Trần Bách Ngọc nghìn năm mối hận xam.

— Mối thù hồng.

— Thề không đội chung nón với Trần Bách Ngọc.

Nhuệ Giao ném tôi tia nhìn mũi kiếm.

— Hạt Tiêu. Vì Trần Bách Ngọc, mi bị đuổi một tuần, rằng mi không rửa hần?

Tôi lên giọng nhẹ in kẹo mạch nha:

— Anh Ngọc ơi! Anh Ngọc à! Anh Ngọc ăn cứt gà.

Cả bọn ôm bụng cười rũ rượi. Góc vườn lổm đổm nắng vui. Mớ bò khô, ổi, xoài, me, chanh... hết nhẵn, có đứa bắt đầu hái lá mạn non nhai nhai cho đỡ buồn. Tôi nghiệp anh chàng Trần Bách Ngọc, ở đâu đó, chắc anh chàng hách xi ngất ngư con tàu say, vì tên mình bị « kẻ thù » lôi ra thóa mạ, cợt cười.

Thốt nhiên câu chuyện quẹo sang ngõ khác. Thu Vân làm mặt lạnh nhìn quanh:

— Tao không đồng ý việc con Hạt Tiêu bị đuổi đi chỗ khác chơi một tuần.

Lan Khuê liền thoáng :

— Yêu cầu tụi bây xếp hàng đôi tuần hành quanh phố 365 vòng.

Tiếng lao xao hợp xướng :

— Phải có biểu ngữ nữa mới được.

— Biểu ngữ viết câu chi ?

— Yêu cầu cho con thuyền Hạt Tiêu về cập lại bến 12B13, đừng bắt hẩn sống kiếp thuyền ra cửa biển nữa.

— Dở ỏm. Dài dòng, nặng mùi cải lương quá.

— 12B13 cương quyết đòi Hạt Tiêu trụ trị ở lớp, không đi mô cả.

— Nghe khô róm như rơm tháng tư, không được !

Tụi nó hẩn còn phiêu lưu xa hơn. Tôi vội bật đèn đỏ :

— Thôi thôi. Được nghỉ ở nhà tau vui thấy mờ.

— Một tuần dài bằng 7 thế kỷ. Ăn hung ngủ dữ cho mập nghe mi ! Cuộc vui tan. Bè bạn tản mát ra về. Còn lại mình tôi ngơ ngẩn ngó mông theo. Lúc này tôi lại thêm xuống đường tuần hành không phải để phản đối bà hiệu trưởng kính yêu. Nếu có biểu ngữ mang theo biểu ngữ tôi sẽ kể đậm câu này :

HỒI NGƯỜI THANH NIÊN VÀ CON CHÓ NHỎ, GIỜ CHỪ ANH Ở MỎ ?

Quá lắm rồi ! Nổi bâng khuâng căng phồng tựa chiếc bong bóng no hơi trong lòng tôi. Và tôi, kẻ yếu đuối, không đủ can đảm cầm kim chọc thủng cho chiếc bóng xẹp xuống. Những ngày nghỉ học, ngôi trường chợt xa hút tận cõi nào. Nhớ từ tiếng chim kêu dọc mái hiên buổi học trưa, vương sân rậm mát bóng cầu đến từng khuôn mặt thân quen bè bạn. Tôi nghe ngấm đâu đó tiếng phạt. Bắt tôi xa khung cảnh bịn rịn ấy, những quen thân ấy (dù chỉ trong thời hạn ngắn) cũng đã là đau lắm. Nhớ quá «con đường biên giới». Giờ ra chơi mở cặp sách đồn quà vặt. Thương quá màu đỏ tím tẻ tái của «tụi» bông giấy rũ tóc buồn công viên. Bây giờ, tôi cũng có thể đến các nơi chốn ruột thịt đó, nhưng không cặp sách cầm tay, còn chi là thú vị ?

Ném một đũa học trò quấy luyến bè bạn ra khỏi trường, khác gì cầm những nàng tiên trở lại thiên đường ? Tôi thấy nôi trường là thiên đường từ bao giờ vậy ? Có phải từ cảm tưởng bị vất bỏ lạc lõng bữa nay ?

Mơ hồ náo nao có nhiều niềm chờ đợi cùng bùng nổ ra một lúc. Chờ ngày trở lại trường ? Chờ cơn mưa nào tới mang tôi ra khỏi thời tiết nóng nã lâu nay ? Chờ kẻ nào bỏ đi xa chưa về ?

NGƯỜI THANH NIÊN VÀ CON CHÓ NHỎ VẪN TIẾP TỤC MẤT TÍCH

Và, những câu, nhiều câu tương tự thế, tôi viết tràn những trang nhật ký tiếp theo. Tiếp mãi tới bao giờ ?

Đã đến lúc Mộng đánh ngã Thực rồi chẳng ?

Tôi tìm quên mọi điều bằng cách mãi mê đọc sách. Cái tủ sách vĩ đại của ba có đọc tới già chưa chắc đã hết.

Mẹ hơi buồn vì gái cưng của mẹ bị đuổi học. Nhưng bà luôn luôn có tia nhìn ái ngại nâng niu, khi ngó mình hạc vóc mai của tôi, nên bà chỉ nhẹ nhàng bảo :

— Ừ, thôi nghỉ một tuần cho khỏe. Tau ngó mi học quá rơm cả người, tau không ưng chút mô hết. Ve thuốc bổ uống hết chưa, hết thì nhớ nhắc mẹ mua, nghe !

Mẹ đã làm tôi muốn ứa nước mắt. Mẹ đâu biết không cần học nhiều, người ta cũng có thể bị ốm o gầy mòn như thường. Tôi thấy rõ điều ấy ở tôi : Nhiều đêm mất ngủ bởi cứ nghĩ tưởng đâu đâu. Lời Lan Khuê dọa bắt đầu ứng nghiệm à ? Lúc phải lòng ai, người ta thường biếng ăn nhác ngủ (?) Dễ sợ ghê hi !

Xấp hồi ký ba viết tới hai ba trăm trang gì đó, ông khoe :

— Đang viết tới hồi lâm ly, đạo ba ở Pleiku hẹn hò với cô hàng cà phê, mà mi lên dỡ ra đọc, nổi sùng xé mất mười mấy tờ.

Từ phóng viên chiến trường bước ngang qua nghề viết văn, ngó bộ ba không khá được, vì bị mẹ *kiểm duyệt* đều đều. Ba chỉ viết cho đỡ buồn. Dù sao thấy ông ngồi lù lù ở bàn viết, mẹ cũng yên tâm hơn ngày xưa ông lẩn xả biệt mù đi khắp mấy mặt trận, có khi cả 2,3 tháng không về. Đạo ấy đề đỡ lo âu hồi hộp, mẹ đã làm quen với vài thứ thuốc trợ, bổ tim. Từ lúc ba dừng bức giang hồ trở về nhà, không hề vắng mặt trong bữa cơm nào, mẹ trẻ người hẩn ra. Ba mẹ phải lòng nhau nồng nàn ghê quá. Dưới mắt tôi, tình ba mẹ trăm năm vẫn như thuở ban đầu.

Mỗi chiều, ba thường nhậu lai rai, nhưng ông cấm không cho tôi uống thử bia nữa. Hai ngụm bia, cơn say, giấc mơ lành dềnh dềnh dọc đường về hôm đi chơi với ba, mãi mãi là kỷ niệm đẹp. Giọt nước mắt ngấm võ giữa môi tôi chiều ấy, mơ hồ đọng lại trong ký ức thành giọt sương long lanh, diễm kiều.

Hồi Người Thanh Niên Cô Độc, ước gì tôi được tặng anh giọt sương nồng nàn đó !

(còn tiếp)

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN CAO CĂNG

nguồn gốc bóng chuyền

Môn bóng chuyền hiện đại do một người Hoa Kỳ tên là William G. Morgan, huấn luyện viên tại viện thể thao YMCA ở Springfield Massachusetts, phát minh năm 1895. Lúc mới ra đời môn bóng này có tên là Minonnette và được biến chế từ môn thể thao rất đại chúng là bóng rổ để giúp cho quả bóng có cơ hội lọt vào tay nhiều người tham dự cuộc chơi hơn. Chiếc lưới bóng chuyền đầu tiên trên thế giới là chiếc lưới quần vượt bắt ngang qua nền sân bóng.

Quả bóng chuyền đầu tiên là lớp vỏ trong của một quả bóng rổ nên rất mềm mại giúp cầu thủ có thể dùng tay đánh dễ dàng.

Sau khi bóng chuyền thành một môn bóng phổ thông ở Massachusetts thì bành trướng sang các nơi khác rất nhanh chóng và tên nguyên thủy là Minonnette được đổi thành Volleyball.

Giải quán quân bóng chuyền tại Hoa Kỳ ra đời năm 1922, hội bóng chuyền quốc tế được thành lập năm 1947 tại Ba Lê và cho đến nay hội bóng chuyền quốc tế gồm có 43 quốc gia hội viên. Năm 1964 giải bóng chuyền được chính thức ghi vào chương trình của thể vận hội tại Tokyo (Nhật Bản) và hiện là môn thể thao được ái mộ nhất trong những môn thể thao.

UYÊN ƯƠNG (Kiên Tân)

KIẾN
VÀNG
ƠI

VẤN : Kiến Vàng ơi, có húi của gởi cho quyền «tâm tình hiền dáng» trong đề tặng và thêm hàng chữ x x i v. i v m m l x x i i i trước khi ký tên. Thắc mắc ghê đi, chữ Tây chữ u gì vậy, Kiến Vàng làm ơn đọc giùm đi.

ĐÁP : Hàng chữ số đó đúng ra viết như thế này : XXIV-IV-MCML XXIII nghĩa là 24 tháng 4 năm 1973. Không phải chữ Tây chữ u gì mà là ta xài số La Mã chơi đấy, bạn ạ.

VẤN : Kiến Vàng ơi ! Cho mình hỏi một chút xin nhá. Khi một húi của nói với mình rằng : Mỗi người được xem như một hạt cát trong sa mạc nhưng hẳn ta xem mình là một hạt cát lớn nhất thì nghĩa là gì hở Kiến Vàng ?

MỘT KỊP TÓC
(ở mô ?)

ĐÁP : Hạt cát lớn sẽ là hạt sỏi. Hạt sỏi lớn sẽ là tảng đá. Cứ thế hẳn nói tiếp, nghĩa là có thể sẽ có trái núi chắn trước mặt hẳn.

VẤN : Kiến Vàng à ! Bày ta cách làm quen với cô bé trong lớp đi. Cô bé này nghiêm quá ! Thất bại hoài.

VẤN BÁ (Saigon)

ĐÁP : Tuổi Ngọc tuần sau tăng 84 trang, hãy mua tặng nàng với hàng chữ : «Anh đã can đảm được như tuần báo TN đã can đảm». Tin chắc nếu bạn có thất bại cũng hả dạ lớn.

à ra thế

Đây là lần thứ hai ông khách đến thăm nhà thương điên. Gặp 1 bệnh nhân cũ ông ta hỏi tên thứ xem hẳn ta hết điên chưa. Hẳn ta đáp :

— Tôi là Napoléon.

— Ủa ! lần trước anh tự xưng là Quang Trung mà !

Hẳn ta buồn xo đáp :

— Tại cái con mẹ điên ở cạnh phòng tôi cứ tự xưng là Ngọc Hân Công chúa.

chuyện tô cách lan

Một anh hề tiện vào 1 tiệm buôn :

— Tôi muốn mua 1 cái móc áo sơ mi rẻ tiền nhất.

— Đây ! cái này có 10 đồng thôi.

— 10 đồng lận ! ở đây có cái nào rẻ hơn thế không ?

— Thưa có. Cái dính ạ !

KIẾN CẬN

đàn «kịp tóc» tạo kỷ lục

— BAY QUANH QUỶ ĐẠO

TRÁI ĐẤT : đầu tiên trong giới kịp tóc là Jr. Lt. (Bây giờ là Thiếu Tá phi hành) Valentina Vladimira-na Tereshkova (sinh ngày 6-3-1937). Được phóng đi trong phi thuyền Vostok VI từ Baikonur, Nga Số lúc 9g30 giờ quốc tế ngày 16-6-1963 và hạ xuống trái đất an toàn lúc 8g16 phút ngày 19-6. Sau một chuyến bay 2 ngày 22 giờ 46 phút ; trong suốt chuyến bay «quý vị ấy» đã đi hơn 48 vòng trái đất (1.225.000 dặm Anh).

— **TRÊN PHI CƠ** : nhanh nhất là 1.429 dặm anh 1 giờ lập nên bởi Jacqueline Cochran (Mỹ) trong một phi cơ cơ siêu thanh F104G Super Starfighter trên căn cứ Không Quân Edwards, California ngày 18-5-1964.

— **TRÊN MẶT ĐẤT** : nhanh nhất 336,07 dặm 1 giờ do bà Lee Brede love ở Los Angeles, bà lái chiếc xe Spirit of America-Sonic I của chồng bà ngày 4-11-1965.

— **BƠI LỘI** : lâu nhất là 87 giờ 27 phút trong hồ bơi lập nên bởi « kịp tốc » Mỹ mang tên Myrthe Huddleston ở Nữ Ước năm 1931.

PH. T. THANH HOÀI (sưu tầm)
đôi mắt

- Mắt to : người ửng cổ
- Mắt lá dăm : người ta tỉnh.
- Mắt đỏ : người ác độc.
- Mắt trắng : người bạc bẽo.
- Mắt lơ lửng : người tính xấu độc ngầm.

biết người biết mình

— Giọng nói nhanh và trong : Bao dạn ưa thích hoạt động.

— Giọng nói ấm cúng : Tính rộng lượng hay giúp đỡ.

— Giọng nói nhanh và dồn dập, tính bốc đồng nhưng tự nhiên.

— Giọng nói dịu dàng : con con người quân bình và ưa giao thiệp.

— Giọng nói trầm : tính nhút nhát hay suy tư, ý tưởng liên tục.

NỖ PHÊ DUNG NCẢ PCT.ĐN

PHƯƠNG TRÂM (Huế) : Khen tặng KV dữ thế, hấn cảm động đến ... rưng rưng thì phiền phức lắm đấy. Đảng Kiến ta dù đông đảo nhất nước nhưng cũng không thể có một tờ báo được. Vì như thế là ... bắt chước. KV không thêm. Dù thế các tin tức về Kiến Đảng ta vẫn được thông báo thường xuyên ở đây.

NGUYỄN THỊ THU OANH (Saigon) : Đó là một thứ tình cảm bình thường, đừng lẫn lộn nha. Cái con mắt người ta là một tên lăm lờ nhất, bởi thế bạn nên cẩn thận đề khỏi bị ... phiếu lưu xa quá.

PHẠM XUÂN TRƯỜNG (Gia Định) : Em có tâm trạng như một thí sinh đi thi vậy. Nhưng thí sinh là em dù có làm bài xuất sắc tới đâu cũng vẫn là kẻ hồi hộp như thường. Hãy tìm gặp giám khảo khi có dịp. Nếu im lặng lâu quá thì đó là một tin hỏng đấy.

ĐT (Đức Hòa) : Tình nghĩa như thế thật quý hóa. Nhưng với trường hợp em, hãy dừng vừa đủ đề khỏi bị phiền phức thêm.

THỨ NĂM TUẦN SAU KHI THỨC DÂY BẠN NHỚ CẤU VÉO MÌNH CHO KỶ, KỂ CỪ TƯỜNG LÀ MÌNH ĐANG CÒN NGỦ MƠ :

tuổi ngọc 115

BỒNG NHIÊN TRỞ THÀNH MỘT TUẦN BÁO VĨ ĐẠI NHẤT NƯỚC. MỘT TUẦN BÁO ĐẦU TIÊN CÓ «KÍCH THƯỚC» CỦA MỘT TẬP SAN. MỘT TUẦN BÁO BẢO ĐẢM NẶNGKÝ CẢ VỀ NỘI DUNG LẦN HÌNH THỨC. KHÔNG TIN, CỨ ĐỢI TUẦN SAU MÀ COI

mẹo vặt

— Muốn tẩy vết máu dây vào quần áo, hãy ngâm trong chậu nước muối. Cam đoan, quần của bạn sẽ trắng bong như cũ.

— Nước nấu đậu trắng (haricots blancs) dùng để giặt đồ len rất tốt. Nó còn giúp màu vải trở nên tươi sáng mãi.

Nếu bạn có một đôi bit tất khác màu. Hãy ngâm vào nước trà đậm đặc. Đôi vớ so le đó sẽ có màu đồng thếp rất đẹp.

lượm lặt

Giống dân bản xứ ở các đảo tại Thái Bình Dương vẫn dùng một thứ phong vũ biểu rất lạ. Đó là một cái mai cua biển. Nếu cái mai đó :

— Màu trắng : trời khô, nắng đẹp.

— Có các chấm đỏ : ẩm ướt.

— Hoàn toàn đỏ : trời mưa, giông.

nhảy dù

Xin hỏi ai đã phát minh ra cái dù của các ông nhà banh mũ đỏ áo rằn ri, và các lính tàu bay ? Xin thưa, đó là Jacques Garnerin.

Ông đã nghĩ nguyên tắc nhảy dù lúc đi nghỉ mát. Mãi đến 22-10-1797, ông mới thực hiện. Ông chế ra cây dù rồi từ trái khinh khí cầu cao 70m, ông nhảy đại xuống.

Kết quả : ông bình an vô sự.

ĐỒ THỦY (cóp nhặt)

người bàn bà

mang thai lâu ngày nhất

Đó là người đàn bà Anh đã mang thai trong bụng 386 ngày trước khi hạ sanh một thai nhi nặng 4,6 ký tại bảo sanh viện năm 1953. Đứa trẻ vẫn mạnh khỏe.

NGUYỆT QUẾ (sưu tầm)

NGUYỄN TUẤN ANH

KIM NGỌC (Cái Bè)

1— Cháu muốn ốm bớt mà lại không chịu tập thể dục hay nhịn đói, thôi thì hãy dùng thử thuốc tiêu mỡ Lipolysine và thuốc không đói Satietyl xem sao.

2— Cháu cũng tự biết là mình mắc bệnh lười nặng thế là đáng khen đấy!... Ngành y khoa hiện đại quả chưa có «thuốc chàm» đâu cháu ạ! Nếu cháu muốn sau này thất nghiệp khổ sở thì ngay từ bây giờ cứ việc quảng sách vở đi. Hãy dùng thử Actiphos Amphetamine xem có cường được cơn buồn ngủ mỗi đêm để dùi mài kinh sử không HUỲNH CÔNG MINH (Saigon)

Nếu không có những sự tiếp xúc thân mật với người khác phải thì rất khó mắc bệnh phong tình. Triệu chứng rõ ràng của bệnh lậu là tiêu ra mủ. Các mụn cháu tả theo chú là bệnh ngoại da thường.

Tuy nhiên nên uống trụ sinh Aureomycine và thoa Cortibion.
NGUYỄN NGỌC THANH (P.Tuy)

1— Khi cháu đã biết rõ ràng sau khi hút 2 điếu thuốc lá liền là bị nghẹt mũi, lý do gì khiến cháu không đủ can đảm để bỏ hẳn tật hút thuốc? Hẳn cháu cũng biết trong thuốc lá có chứa một chất độc cực mạnh gọi là Nicotine rất dễ gây bệnh ung thư phổi. Trong tình trạng kinh tế khó khăn hiện tại bỏ thuốc còn có một điều lợi đáng kể là tiết kiệm được bọn tiền.

2— Hay bị nhầy mũi và nghẹt khi hít phải bụi phấn đích thị là cháu bị chứng sổ mũi vì quá mẫn. Hãy dùng Biphédrine để nhỏ mũi, uống Allergina, Delta Cortril sẽ bớt. Nên thủ luôn trong túi luôn một ống hít Inhalateur.

3— Dùng Pommade Antidartreuse trị lác rất tốt.
LTT (Cần Đước)

1— Bệnh lao phổi do vi trùng Koch gây ra. Thứ vi trùng nguy hiểm này hay tấn công những người nghèo khổ, sống chui trong những căn nhà chật hẹp, ẩm thấp và tối tăm, và các cô cậu học trò quá siêng năng trong những tháng học thì phải thức khuya dậy sớm. Chỉ có một hình chụp phổi mới biết chắc. Vậy thì cháu còn ngần ngại gì mà chưa đi thăm Bác sĩ chuyên về điện tuyến.

Tạm chích Calcium Corbière bổ phổi và uống Camphophylline cho đỡ mệt và tức ngực.

2— Không nên uống quá nhiều cà phê.

3— Bề cao và sức nặng của cháu hơi dưới mức trung bình. Uống thêm Calcigénol và Biotone. Ăn nhiều thịt, cá, sữa.

4— Nên rửa mặt bằng Savon Dermacide hay Acnomel. Các mụn trứng cá sẽ lặn bớt.

TRƯƠNG THỊ Ý TIỀN (Saigon)

1— Cần phải phân biệt hai trường hợp: tim đập quá nhanh thường xuyên (Tachycardie Permanente) hay tim đập quá nhanh từng cơn (Tachycardie Paroxystique). Muốn trị dứt cháu nên đến Bác sĩ khám kỹ và chạy điện tâm kỹ. Tạm uống Ouabaine hay Quinidine và thuốc an thần Spasmodine. Chính vì tim yếu nên làm việc hơi nặng một chút là cháu thấy mệt.

2— Chích Bépanthène một thời gian tóc sẽ bớt rụng.

NGUYỄN VĂN TÂM (Saigon)

1— Chạy chẳng bao giờ làm lùn người cả cháu ạ. Cháu cứ yên trí mà tập luyện.

2— Răng sâu vừa thì phải trám ngay. Nếu quá hư thì chỉ còn cách nhổ phứt cho xong. Nên đến Nha sĩ cho chắc ăn. Nhớ đánh răng bằng thuốc có chứa lục diệp tố miệng sẽ bớt hôi.

3— Ở tuổi đang lớn 1 giấc ngủ đêm kéo dài từ 7 đến 8 giờ là tốt nhất.

LÂM NGUYỄN (Đà Lạt)

1— Cháu nên tránh táo bón (ăn ít thịt, nhiều rau, ở Đà Lạt thì điều này quá dễ cháu nhỉ!), kiêng dùng uống cà phê, đi ngủ sớm... sẽ bớt nhức đầu. Nên uống thuốc gan như Euchol, thuốc trấn thống như Aspirine, Pyrèthane. Nếu không hết phải đi khám Bác sĩ để tìm căn nguyên.

2— Chóng mặt (Vertiges) có thể do rối loạn tiêu hóa, hay huyết áp quá cao hay tật trong mê-lô tai gây ra.

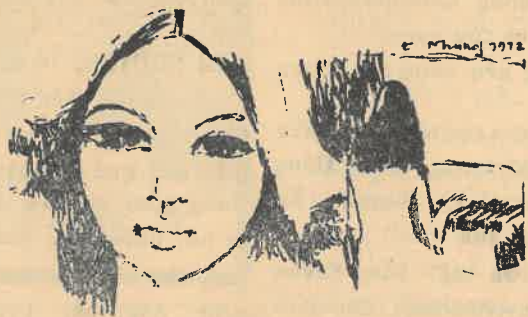
Thuốc an thần Bromure K hay thuốc ngủ Gardénal sẽ đem lại kết quả tốt.

TRẦN THỊ HỒNG PHƯƠNG (Biên Hòa)

1— Hậu môn hay bị nhọt có thể là triệu chứng của bệnh lậu kim (Oxyurose). Nên uống Bryrel hay Pipérazine.

2— Rất có thể cháu đang bị trĩ nội (Hémorroides Internes) vì cháu cứ dễ bị táo bón hàng 4, 5 ngày mới đi cầu. Phải ăn rau nhiều. Tráng miệng bằng đu đủ. Bơm thuốc Préparation H hay Pommade Midy vào hậu môn. Uống thêm thuốc Varemoid hay Intrait de Maron D'Inde. Đừng ngồi quá nhiều mà nên năng vận động.

TRẦM THỊ DỄ THƯƠNG

TÌNH YÊU RŨ CÁNH

Buổi tối, trời êm nhẹ và hơi buồn. Không gian ẩm ướt vì trận mưa từ chiều. Ở khung cửa sổ nhỏ, cô gái đang ngoan ngoãn chăm chú học bài, và chàng đứng ở bên này đường nhìn sang bằng tất cả những thương yêu trong lòng.

Ở bệ cửa sổ có đặt một chậu hoa lan màu trắng, những bông hoa im lặng hé cánh trong khoảng ánh sáng mờ nhạt từ khung cửa sổ hắt ra. Cô gái liếc nhìn ra đường, người thanh niên vẫn còn đứng đấy với tia nhìn chờ đợi. Bỗng dưng chút tình cảm sương khói mờ hồ dâng lên nhẹ nhẹ trong hồn, cô bé với tay bấm nút nhạc, tiếng nhạc vang lên nhẹ nhẹ êm êm : « *Rằng xưa có gã từ quan, lên non tìm động hoa vàng ngủ say. Thôi thì thôi dễ mặc mây trôi, ôm trăng đánh giấc bên đồi Dạ Lan...* »

Người thanh niên vẫn yên lặng chờ đợi, cô gái hơi chồm người ra trước cửa sổ và vút xuống đường một mẫu giấy nhỏ, viên sỏi kèm theo rơi xuống vệ đường kêu một tiếng khô khan, người thanh niên nhặt lấy và đọc :

« Ông về đi, đừng đứng chờ Tiểu My nữa, hôm nay có bài vạn vật dài ơi là dài. Ông đứng nhìn hoài làm Tiểu My không học được, đừng buồn nghe, không phải Tiểu My muốn đui ông đâu, tối mai Tiểu My sẽ viết thư cho ông rất nhiều. »

Người thanh niên lặng lẽ gấp mảnh giấy cho vào túi và quay đi, dáng im lặng buồn bã.

Họ gặp nhau lần đầu tiên ở một quán sách, chàng thanh niên trông thấy cô bé ở một góc trong cùng, cô bé có đôi mắt to và sáng, gương

mặt hơi cúi thấp trên kệ sách. Chàng chọn một quyển sách đọc một cách lơ đãng. Cô bé vẫn chăm chú tìm kiếm và đột nhiên tia nhìn dừng lại ở tay chàng, cô bé lúng túng mỉm cười và tiến đến hỏi :

— Thưa ông, ông định mua quyển sách này ?

Chàng mỉm cười :

— Cô cần nó ?

— Vâng, tôi muốn mua nhưng không tìm được.

— Tôi nhường cho cô.

— Cảm ơn ông.

Chàng trả tiền ở quầy hàng và trao sách cho cô bé. Họ ra khỏi quán sách, chàng nhìn mái tóc dài, đen mịn xỏa trên bờ vai nhỏ và mỉm cười. Cô bé thắc mắc :

— Ông tên là gì nhỉ ?

Chàng lơ đãng :

— Tôi à, tôi tên là Nguyên.

— Còn tôi là Tiểu My.

— Tên cô đẹp quá.

Cô bé mỉm cười khoe một chiếc răng khềnh thật xinh.

Họ quen và thân nhau, gần gũi nhau và chiếm một địa vị thân thiết trong hồn. Chàng cảm thấy những ngày sống ở thành phố này đã bắt đầu có chút ý nghĩa, chút tươi vui. Buổi chiều, chàng đón cô bé ở cổng trường, họ đi chung bóng nhau trên con đường rợp lá me vàng, họ nói chuyện và thì thầm với nhau lời thương lời mến. Nhưng cô bé vẫn còn nhút nhát, nên chỉ vấp gọi chàng là ông, vẫn khép nép mỗi khi gặp mặt. Có lần cô bé bảo :

— Thôi, mai một ông đừng đón Tiểu My nữa nghe.

Chàng hơi ngạc nhiên.

— Tại sao vậy ?

— Bạn bè biết, tội nó dị nghị.

— Mình sống cho mình, cần gì dư luận chung quanh.

— Ông nói chi lạ, còn ba mẹ, còn chị em, còn bạn bè Tiểu My nữa chứ. Ba mẹ biết chắc chết quá.

— Chết là làm sao ?

— Là bị đòn chứ còn gì nữa. Ba cấm mấy chuyện quen với bạn trai. Ba bảo răn học.

— Thì quen với tôi, Tiểu My đã bỏ học ngày nào đâu ?

— Nhưng mà ba khó lắm, ba cấm là cấm, không được phép cãi.

Chàng im lặng hút thuốc, cô bé hơi buồn, giọng xót xa :

- Ông giận Tiểu My sao ?
- Không, tôi có giận gì đâu.
- Tiểu My nói thật đó, tại ba già rồi nên ba khó tính.
- Vâng tôi hiểu. Tiểu My cũng đừng buồn, người già thường như thế.

Cô bé im lặng cúi đầu. Chàng nhìn đôi vai gầy run run và nghe lòng buồn quá đổi. Những buổi chiều sau đó, khoảng không gian giữa hai người như có chút buồn rầu. Rồi chàng không đến trường và buổi tối, chàng đứng trước nhà cô bé, phía bên kia đường để nhận những bức thư thơm đầy tình thương mến.

Tình yêu tràn đầy trong lòng chàng, tình yêu đẹp ngời trong tim chàng, và chàng quay trong khoảng không gian choáng ngợp men hạnh phúc. Những bước chân vang trên con đường quen thuộc nghe như điệu nhạc thánh thót êm êm. Người yêu của chàng đẹp rạng ngời sau khung cửa nhỏ, dáng gầy gầy, mái tóc xỏa dài trên bờ vai nhỏ, cô bé có vương một chút hồn nhiên của trẻ thơ, một chút u buồn của những tâm hồn vừa lớn. Từ khung cửa nhỏ, những bức thư được trao đi, như những thông điệp hạnh phúc làm cho chàng trở nên yêu đời dù đời sống buồn tênh và kéo dài dằng dặc. Tình nhỏ tự dưng níu giữ được chân chàng khá lâu và chàng tưởng rằng mình là con tàu đã đỗ bến cuối cùng và đời đời nằm im nghỉ sau những ngày phiêu bạt. Những đêm từ nhà cô bé trở về căn gác nhỏ trống trải, chàng ngủ một giấc đầy, với mộng đẹp và hoa bướm trắng sao rơi đầy trong tâm hồn, từ nay quen nhau, chàng không còn những đêm thức trắng, uống café đắng cô, hút thuốc đến se môi. Nhưng hình như chút hạnh phúc đó quá nhỏ nhoi nên dễ vỡ, như bọt xà bông tan mau trong cuộc đời khe khắt. Nên một chiều chàng gặp cô bé với đôi mắt buồn xót xa, với gương mặt đầy nét ghen ngào. Chàng nhìn cô bé, như nhìn một điều gì lạ lùng. Và cô bé thăm lặng bảo khẽ :

— Ba biết chuyện rồi, Thôi từ nay Tiểu My chắc chẳng bao giờ còn gặp được ông nữa.

Chàng im lặng nghe tâm hồn đau như dao cắt :

— Tiểu My, ai nói mà ba biết ?

— Mấy đứa nhỏ. Chúng nó thấy nên mách với mẹ, rồi mẹ bảo với ba.

— Thế sao ?

Cô bé gật đầu :

— Ba là quá chừng, rồi ba đánh Tiểu My nữa. Nhưng mà Tiểu My không buồn đâu, Tiểu My biết ba thương nên ba mới làm như vậy.

Chàng thở dài. Tiếng thở như một lời than van tiếc nuối cho những ngày tháng hạnh phúc đã trôi qua.

Họ chia tay nhau ở cuối đường. Nước mắt cô bé giọt dài giọt vẫn rơi xuống đôi má và cô bé nói :

— Thôi, kể như mình không quen nhau nghe ông. Tiểu My về, từ nay đừng gặp nhau nữa là hơn.

Chàng lặng lẽ cúi đầu. Đường gặp nhau nữa là hơn, lời nói như những tiếng khóc những giọt lệ. Làm sao Tiểu My có thể hiểu được tình yêu của chàng, cao cả và vời vợi như núi sông, như biển cả. Chàng yêu và không nói, như giữ riêng trong tâm hồn mình một chút đón đau. Làm sao có ai biết được lòng chàng như mảnh gương đã vỡ, và hình bóng cô bé như ám ảnh trong tim, nên những đêm sau là những đêm chàng thao thức, trằn trọc, những đêm mà khói thuốc lá bay ngợp phòng, café đầy trong cốc. Chàng thức từng đêm, nghe mưa rơi, nhìn lá bay bay trên mặt lộ vắng, để nghe hồn rí máu xót thương.

Một buổi tối, trời không mưa nhưng trời thật buồn. Chàng tìm đến con đường cũ, đứng bên này vệ đường, để nhìn khung cửa sổ khép kín, để nghe lòng nặng những xót thương. Rồi chàng tìm đến trường cô bé, và họ gặp nhau vào buổi chiều, khi trời hết nắng và đường sá buồn hiu. Cô bé nhìn chàng đau xót, bảo :

— Ông còn đến đây làm gì nữa, Tiểu My sợ...

Chàng trầm giọng :

— Cô bé sợ gì ? Tôi đến đây lần chót.

— Ông định đi đâu ?

— Tôi a, tôi cũng không hiểu.

— Thôi, ông đừng đi.

Chàng ngạc nhiên :

— Tại sao lại đừng đi ?

— Ông đi rồi buồn biết chừng nào.

— Tôi có còn ở đây, thì cũng không gặp được cô bé.

— Nhưng ít ra Tiểu My biết còn có ông ở tỉnh này, và Tiểu My xem đó như một nỗi an ủi cho tâm hồn mình.

— Chứ Tiểu My không cố tình trốn tránh tôi sao.

Cô bé chưa xót :

— Đến ông mà còn nói thế, thì còn ai hiểu Tiểu My nữa bây giờ.

Cô bé cúi mặt rưng rưng, chàng buồn bã im lặng. Chợt cô bé ngược mặt, giọng quyết liệt :

— Ông đừng đi nữa. Từ nay Tiểu My sẽ cố gắng tìm cách để thỉnh thoảng có thể đến gặp ông.

Chàng im lặng. Và sự im lặng kéo dài một lúc lâu, cô bé nói :

— Nghe lời Tiểu My nghe ông, đừng bỏ tỉnh nhỏ này, đừng bao giờ nghĩ rằng Tiểu My cố gắng trốn tránh ông. Không bao giờ và không khi nào có chuyện đó.

Chàng nhìn thật lâu đôi mắt cô bé đầy lệ. Và chàng muốn hôn trên đó thật dịu dàng.

Họ chia tay nhau ở cuối đường, bóng tối xuống dần dần. Chàng hiểu được tất cả cảm nghĩ của cô bé, nhưng chàng đã quyết định rời thị xã, giữa hai người chàng muốn không bao giờ là tình yêu, vì cô bé ngay thơ và thánh thiện, chàng không muốn bước những bước xót xa trên tình yêu đó, vì chàng sợ những bước đi ấy sẽ để lại các vết hằn buồn bã. Buổi tối, chàng trở về căn gác trọ, thức suốt đêm dài và sáng hôm sau, khi trời còn sương sớm, chàng ra bến xe để làm một chuyến ra đi trong đau xót. Ngồi nhà cô bé vẫn trầm lặng trong bóng đêm, chàng dừng lại nhìn thật lâu như để thu hút tất cả những hình ảnh thân yêu vào tâm hồn. Giữa chúng ta, có lẽ không thể nào có chút tình yêu. Chàng lăm bầm nhủ thầm. Rồi chàng rời thị xã trên chuyến xe sớm nhất.

Bây giờ, chàng ở Huế. Thành phố cổ kính và im lặng. Ở đâu, ở bất cứ nơi nào cũng có những ngôi trường con gái, với áo trắng đơn sơ, với tóc dài nón lá. Những ngày đầu tiên đến Huế, mỗi sáng mỗi chiều, chàng ngồi ở một góc quán café để nhìn học trò đi về để nhớ quay quắt một hình bóng cũ. Kỷ niệm như những chiếc bóng chấp chới, buồn bã nhắc chàng nhớ tới chốn xưa, nhớ người và cảnh cũ. Chàng trôi trong cuộc đời bèo bọt mà không một chút hứng thú và đời sống cuốn hút chàng trong những nỗi mệt mỏi rã rời. Nên bây giờ mặc dù ngôi trường nữ sinh ở Huế có biết bao nhiêu hình ảnh đẹp. Nhưng chàng đã chán chường, chàng đã già nua mất rồi. Hình ảnh người xưa hiện rõ trong tâm hồn chàng, đôi mắt buồn như liễu rủ, mái tóc dài óm lẩy bờ vai dịu dàng hiền hòa.

Cuộc đời bắt buộc chàng phải nếm những chua cay, những thất vọng, để chàng đau đớn nhớ tới những tháng ngày hạnh phúc choáng ngợp. Từ một khối niềm bé nhỏ tâm hồn chàng chìm đắm trong ngàn triệu nỗi nhớ xót xa, tâm hồn mềm như sương như khói, lãnh đãng mơ hồ. Và những lúc trời mưa sụt sùi, mưa lớn mưa nhỏ, mưa nhớ mưa thương, trời mưa cho bong bóng nổi, rồi bong bóng vỡ tan, như chút hạnh phúc của chàng, nhẹ như sự tình cờ, dễ nổi và dễ vỡ. Chàng

ấy thương xót mình, thương xót chiếc bóng của mình, buồn bã cô đơn. Rồi chàng đi như con tàu già lặng lẽ đi mãi đi mãi, dù biết rằng những cuộc ra đi không ích lợi gì. Đời buồn vẫn buồn, tình xa vẫn xa, nhớ nhau tình vẫn đầy như con nước mùa mưa. Huế đẹp và mơ, Huế có những con đường rợp bóng cây xanh, Huế có những khoảng mát dịu dàng để ru nhẹ hồn người. Mà sao chàng không quên hình bóng cô, một hình bóng nhẹ nhàng bay đến bên chàng và đậu trên đó, như loài bướm lạ đậu trên cành cây ngọn cỏ, nhưng bướm đậu mà bướm không bay, nên chàng vẫn nhớ vẫn thương.

Nỗi nhớ trong lòng chàng, biết bao giờ nguôi, biết đến bao giờ. Chàng chỉ là một đầu tàu buồn bã, đi mãi đi mãi mà không một ga nhỏ để đỗ lại nghỉ ngơi. Khi quay nhìn lại chàng chợt thấy cuộc đời mình buồn như tượng đá rong rêu. Rồi một chiều, trên cành cây xanh trở những hoa phượng đỏ thắm tươi như màu máu, chàng trở về chốn cũ. Tình ly vẫn buồn vẫn thình lặng, nhưng con đường xưa đã phai sắc mất rồi, vì ngôi nhà kỷ niệm đã đóng kín cửa, như để tiễn đưa bước một người, cô bé ngày xưa. Hoa nở rồi hoa tàn, đời người con gái không có mấy lần xuân đến, nên cô bé đã về nhà khác khi vẫn còn yêu đời, khi mùa xuân vừa chớm.

Chàng thương ngôi nhà, thương người con gái nhỏ, thương những kỷ niệm thời xưa. Tâm hồn chàng đã trải qua những mùa thương nhớ, giờ có còn thì cũng chỉ là kỷ niệm, và kỷ niệm chỉ là một chiếc bóng mơ hồ, hư ảo. Người xưa hôm nào nhìn hoa phượng rợp cổng trường, lòng có bàng khuâng đau xót thì hình bóng cũ cũng chỉ nhẹ nhàng vương qua, như tơ vương thăm trong đôi mắt biếc, như chút khói sương lãnh lảng trong hồn.

Nắng chiều phai đi mấy vệt trên cành xanh ngợp lá, tình chàng cũng đã phai nhạt mất rồi, tình yêu đối với chàng giờ chỉ như một sự nhớ cớ đem lại chút buồn rầu, chua xót. Sẽ chẳng còn ai chờ đợi chàng bên cổng trường với nhật màu buồn bã. Đêm đêm, chàng ngồi trên gác trọ để nghe những lời nhạc xót xa: « ... từng người tình bỏ ta đi như những giọng sông nhỏ, ối những giọng sông nhỏ lời hẹn hò là những cơn mưa. Khi bước chân ta về đêm khuya nhìn đường phố, thành phố hoang vu, như đời mình như cuộc tình làm sao em biết đời sống buồn tênh?... »

Chàng nhủ thầm rằng tình yêu cũng chỉ là một cơn mưa rào, chóng mưa và chóng tạnh nên nỗi buồn có chăng cũng chỉ là chút đau xót mơ hồ.

Và phải chăng, chàng chỉ là con tàu đi mãi không ngừng nghỉ, nên suốt đời là những đau khổ chất chồng khôn nguôi.

TRẦN THỊ DỄ THƯƠNG

truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

- Sao lại uống nước đá chanh nhiều ?
- Uống ly chanh đường, uống môi em ngọt ấy mà. Anh chàng chắc tối ngày rình bên xe bán nước đá chờ gạ mời uống nước đá chanh.
- Thôi, tội người ta.
- A, thế là đã xảy ra một mối tình.
- Nói bậy.
- Vậy chứ đoạn kết chuyện tình Lan và Diệp ấy ra sao ?
- Chị đi về anh chàng theo sát nút tán nhảm như người bị quỷ ám. Chị mất hồn luôn, sợ anh chàng sẽ theo về tận nhà.
- Rồi chị trở tài nữ thám tử tài hoa cho anh chàng rơi lại giữa ngã ba đường ?
- Không phải. Anh chàng cứ bám sát mà chị thì đâu đã rảnh đường ở đây.
- Thế chị dẫn anh chàng về tới trước cửa bảo anh chàng đứng chờ rồi mang cho anh chàng một tô cơm nguội ăn dần bụng để trở về à ?
- Nhuệ Giang bối rối trước những câu đùa bốn ma quái quỷ ám của Trầm Hương. Cuối cùng nàng đành phải thú nhận với một gương mặt đỏ bừng không dám ngược lên :
 - Tình cờ ông Nghiệp đi ngang qua, ông dừng lại mời chị lên xe đưa về, anh chàng tóc dài kia mới chịu đi.
- Trầm Hương đưa hai tay lên trời :
 - Thôi, thế là tiền hung hậu kiết rồi. Tội nghiệp cho anh chàng

tóc dài chắc bị mưa tắm gội sạch sẽ cuộc tình nửa đường đứt gánh bánh bèo. Anh chàng chắc về học thuộc bài chiều mưa không có em biết lấy ai chia hờn tủi.

Trầm Hương nói cho một thôi một hồi. Nhuệ Giang ngồi im như pho tượng gỗ. Nàng giận anh chàng tóc dài bữa đó, giận không biết đồ sông biển nào cho đủ nhưng hôm nay thấy anh chàng thật tội. Nhất là dưới miệng lưỡi của Trầm Hương.

— Ông Nghiệp đưa chị về nhưng có biết tên tuổi chị không ?

Nhuệ Giang chưa kịp trả lời. Trầm Hương đã cười :

— Quê thật, làm sao lại hỏi một câu vô duyên như vậy nhỉ. Dĩ nhiên chàng và nàng còn gì phải dấu nhau nữa đâu.

Nhuệ Giang trừng mắt :

— Tại Hương hết.

— Sao lại tại với bị ?

— Hương tiết lộ tên chị cho ông ấy biết.

Trầm Hương cười dòn :

— Như vậy là đi tắt, khỏi phải giới thiệu con cà con kê, chị cảm ơn nhỏ Hương này một tiếng đi. Chưa chịu ơn đã mắc oán rồi. Người gì đâu mà mau phụ bạc.

Nhuệ Giang cười, lãng chuyện :

— Chị biết bờ sông rồi. Con sông lớn lắm, như một cái biển, nhưng nước ngầu đục không đẹp bằng biển của mình.

— Anh chị đi chơi với nhau khắp vòng thành phố, đi ăn kem, ăn phở, ăn bún ốc. Le ác, Gồ ghề tợn.

— Có Hương ăn ốc thì có, ăn ốc nói mò... người ta chỉ đi một vòng khu bến tàu rồi về.

— Như vậy cũng gọi là khẩn khít.

— Nhảm quá.

Trầm Hương cười. Nụ cười như có cây kim đâm thấu gan ruột Nhuệ Giang. Nàng vẫn mang mặc cảm phạm tội. Ừ nhỉ, sao khi người ta đi chung với một kẻ lạ không dính dáng gì tới người thân của gia đình trên một khoảng đường nào đó, lại bị cái mặc cảm phạm tội ?

Trầm Hương bắt một chiếc ghế, leo lên đứng ngó ra cửa sổ. Nhuệ Giang la :

— Làm gì vậy ?

— Bắt ghế cao để nhìn thấy rõ bên kia.

— Bình thường không bắt ghế hôm nay sao bắt ghế ?

— Hôm nay khác. Hôm nay có một cái gì ... lạ lắm. Em cảm thấy trong khoảng sân, trong bóng lá, trong hơi thở của gió...

Nhuệ Giang cười mũi :

— Thôi đi bà cụ non.

Trầm Hương nhảy xuống ghế, cười dài. Nhuệ Giang ngồi cúi mặt nàng bắt gặp một khoảng nhỏ bóng tối dưới chân nàng. Trầm Hương cười đùa hời hợt vô tâm vô hồn nhưng thỉnh thoảng con nhỏ cũng có một vài nhận xét làm Nhuệ Giang không ngờ tới. Phải rồi, buổi tối nay, nơi khoảng sân vắng, ở đầu mỗi phiến lá, xen lẫn trong mùi thơm của mưa, có một cái gì đổi khác, mới tinh khôi, xâm chiếm tâm hồn Nhuệ Giang. Nàng vui như một đứa trẻ lên mười, mà cũng buồn rười rượi như người thiếu nữ khi nhìn vào gương biết mình đã lớn.

Nhuệ Giang trách Trầm Hương nhưng cũng thầm cảm ơn câu nói vừa rồi của nhỏ ấy. Bây giờ chỉ còn lại mình nàng, một chút bóng tối nhỏ, câu nói như rơi sâu vào trong tâm hồn nàng, đọng lại, vỡ vụn từng mảnh như một đêm kia vắng trăng tan loãng trên khoảng sân sũng nước. Nhuệ Giang không làm sao không nhìn qua cửa sổ, đôi mắt nàng ngược lên, qua khối đám lá, qua khối những chấn song rào. Đôi mắt rực rỡ cùng bóng tối. Đôi mắt ấy hướng về một nơi, và nơi đó đã bắt đầu quen thuộc. Dưới một vùng ánh sáng nhỏ, hắt ra cây lá xanh thẫm bóng Nghiệp chiếm lấy một khoảng bao lơn. Chàng tỉ tay lên song sắt. Dáng người nghiêng đổ, nhìn xuống đường, và chàng đang đốt thuốc.

Nhuệ Giang bỗng nóng bừng hai bên má. Nàng có cảm tưởng Nghiệp đã bắt gặp đôi mắt nàng hướng về phía chàng, vừa lúc Trầm Hương đã kéo tay Nhuệ Giang mỉm cười đưa cho nàng coi một trang vở. Trầm Hương đã viết một chữ «Nghiệp» to ơi là to bằng viết chì màu đề trên Nhuệ Giang.

— Nghiệp, ông là ai ?

Nhuệ Giang cũng đùa lại :

— Là ông hàng xóm.

— Ông ta đặc biệt lắm phải không ?

— Như một người bình thường có mắt mũi tay chân.

— Đối lòng mình làm chi. Ông ta có một trái tim đang rung động reo chuông, gõ nhịp, và chị cũng đang có một trái tim như thế.

Những lời nói của Trầm Hương như những ngọn lửa phả nóng đôi má Nhuệ Giang thêm. Nàng ngồi ngây, chết cứng trong ghế không còn phản ứng gì khác. Trầm Hương vẽ nguệch ngoạc mũi viết chì đỏ thành một người đàn ông, rồi vẽ một chữ «Love» vào áo ông ta, giữa ngực. Bất ngờ nhỏ leo đứng trên bàn học hai tay nắm hai góc tờ giấy vở giảng ra trước ánh đèn. Nhuệ Giang hết hồn đứng lên theo để giành lấy tờ giấy

trong tay Trầm Hương. Hai người dẫn co vói nhau, hình như Nghiệp có quay lại nhìn hướng cửa sổ này. Thôi chết rồi. Nhuệ Giang thụi vào mang sườn Trầm Hương một cái thật mạnh bắt con nhỏ phải buông tờ giấy ra. Nhuệ Giang xé tờ giấy thành từng mảnh vụn ném vào giỏ rác dưới gầm bàn. Trầm Hương vừa nhảy xuống đất, ẹo người vừa cười :

— Chị tàn nhẫn quá, đâm người ta gãy mất cái xương sườn rồi.

— Hương giỡn nhiều cái dị quá. Rủi ông Nghiệp nhìn thấy được thì sao. Chỉ có nước độn thổ mà trốn.

— Ông ấy đang thả hồn tận đâu đâu làm sao nhìn thấy được ?

— Ông ta nhìn về cửa sổ nhà mình.

— A, té ra hai người nhìn nhau trong bóng tối ?

Nhuệ Giang giận quá, đáp bừa :

— Chứ sao.

Trầm Hương biết Nhuệ Giang giận thật sự nên không dám chọc phá nữa. Nhỏ ngồi im, một lúc đi lại phía giường cúi đầu vào tờ báo, Nhuệ Giang không mong gì hơn là được nhìn thấy nhỏ ấy im lặng một chỗ để mình nghỉ ngơi. Nhuệ Giang bắt chiếc ghế có thành dựa quay lại, ngồi nhìn ra cửa sổ. Nghiệp đã không còn đứng ngoài bao lơn nữa chàng đã đi đâu mất, chỉ còn lại ánh đèn từ trong phòng chàng hắt ra một dãy những song sắt lạnh và các khóm lá thấp thoáng cùng với bóng tối bao phủ. Con mưa đã tạnh hẳn rồi, từ lúc nào Nhuệ Giang không hay.

Trầm Hương không ngồi yên được lâu :

— Bao giờ viết thư cho chú Nghiệp ?

— Hương cứ viết trước.

Trầm Hương cụt hứng, xách tờ báo đi ra khỏi phòng. Nhuệ Giang mừng thầm, nàng cười một mình. Bây giờ Nhuệ Giang cần yên lặng. Cần ngồi lại một mình trong phòng để dõi theo cái yên lặng ở ngoài kia. Con mưa làm không khí mát lạnh, những cái cây đứng rũ bóng êm đềm với mùi hương hoa phảng phất trong mùi mưa còn thơm ngái.

Nhuệ Giang nhớ lại buổi chiều khởi đầu trong thành phố này. Những hình ảnh mờ nhạt và nổi bật nhất đều nằm yên trong tim óc nàng. Mỗi hình ảnh đã có một vị trí. Và buổi chiều lặng lẽ đi hết vào tâm hồn nàng. Buổi chiều đầu tiên, cơn mưa mới. Nhuệ Giang thấy lại hình ảnh nàng đứng trước cổng trường xa lạ nhưng niên học tới đây trở thành quen thuộc với nàng. Cây phượng già ở đó, nơi góc ngã ba có người lính cảnh sát gác đèn hiệu những đóa hoa đỏ ối đã thưa trên cành. Mấy cây thanh liễu trong sân chơi đong đưa những chiếc lá dài cong vút. Đám dây leo hoa tím nhỏ bám trên dây rào sắt, những ô cửa màu gạch nung im lìm với bóng những con chim sẻ vờn qua lại. Ngồi

trường như một giáo đường im bóng. Ở đó ngày tháng dừng lại, cố đọng như từng viên sỏi vụn, từng cọng xương lá mục. Ông gác dang già tóc muối tiêu, người đàn bà lao công với cây chổi và cái hốt rác bằng nhựa. Tiếng cười của một mùa chim sẻ như còn vang vọng lại trong những bức tường vôi vàng nhạt.

Một mùa học mới đang sửa soạn với Nhuệ Giang bằng những hình ảnh đó. Hình ảnh của cả một buổi chiều rộng lớn bằng hoàng thu nhỏ lại. Nhuệ Giang vừa lo sợ, vừa mong ước ngày vào học ngôi trường mới, Ngôi trường mà những đứa bạn của Nhuệ Giang ở cao nguyên mong được ngồi học một ngày. Nhuệ Giang không mong ước như tụi bạn, nàng chưa bao giờ đầy niềm mong ước của mình bay cao bằng đôi cánh lớn. Nhuệ Giang yêu hiện tại, mặc dù đôi khi, nàng có vẻ buồn nản với ngày tháng rời rã rơi rớt phía sau lưng như những sợi tóc hư rụng dưới đường lược. Hình như Nhuệ Giang chưa hề mơ ước điều gì lớn lao, lòng bàn tay nàng nhỏ bé quá, nàng chưa đi khỏi lòng bàn tay nàng bao giờ. Trong tám bạn của Nhuệ Giang một vài đứa sau khi xong phần một đã nhảy vọt vào đời với nhiều trường hợp khá đặc biệt và dĩ nhiên khác nhau. Có đứa về nhà chồng, có đứa thi vào sư phạm học hai năm với mộng ước trở thành một cô giáo ở một quận lỵ xa xôi nào đó. Có đứa vào làm ngân hàng, buôn bán một cửa tiệm. Nhưng đâu phải những đứa còn lại đều ôm một mộng ước lớn? Nhuệ Giang hiểu rằng Ba nàng chỉ còn làm việc trong vài năm nữa rồi ông cũng tới tuổi về hưu. Khi đó việc học của nàng biết đâu sẽ bị gián đoạn. Nàng sẽ ra đời, trở thành một trường hợp trong những trường hợp tình cờ nhất của đám bạn nàng đã đi trước. Còn một năm nay nữa phải cho xong. Sau đó hãy nghĩ tiếp tới chuyện khác. Nhuệ Giang không chắc được rằng nàng sẽ tiếp tục lên đại học, không phóng lớn mộng ước của nàng đi xa và lên cao như đám bạn còn lại. Nàng chấp nhận một cách yên ổn hoàn cảnh của mình như chỉ ước mơ một đời sống êm đềm. Má nàng đã lo xa ngày ấy, bà đã dành giùm tiền. Bà chỉ mong sang lại được một cửa hàng, mấy mẹ con quây quần với nhau cho tới ngày những đứa con gái lần lượt theo chồng. Nhuệ Giang nghe bà nói mà muốn khóc. Tại sao sinh ra làm con gái trong một gia đình, lớn lên, tới một ngày phải về sống ở một gia đình khác? Đời sống từ lúc đó mở ra cho Nhuệ Giang thấy một cánh cửa mà nàng không biết được sẽ có gì ở sau đó.

Hình ảnh của người con trai tóc dài gặp trong cơn mưa. Sự gặp gỡ buồn cười quá. Nó cũng như là cơn mưa, tới và tạnh. Người con trai đó đã mất hút và không biết bao giờ có dịp gặp lại. Những lời tán tỉnh làm Nhuệ Giang còn cảm thấy gay gay da thịt, ngượng ngùng đôi má.

(còn tiếp)

NGƯỜI CON GÁI MẮT NAI

PHÓNG SỰ TRUYỆN ● KIẾN VÀNG

Những chùm hoa phượng của những ngày nắng mới thì rất đẹp rất tươi, nhưng chỉ sau một cơn mưa, rồi nắng lên đốt nóng những giọt nước còn đọng lại trên những cánh hoa, chúng héo mau chóng và toàn cây trông buồn đến tội nghiệp. Và nhất định không có thứ hoa nào rụng tội nghiệp và đau đớn bằng loài hoa đỏ ấy, rắc những cánh tàn tạ xung quanh gốc cây, màu không chịu chết trong khi xác thân đã héo chết ngay khi còn nở trên cao. Bởi thế loài ve sầu mới trở thành ca sĩ có tiếng hát nào nùng nhất của những mùa hè.

— Đi đâu để mẹ cô hỏi nãy giờ.

Ông gác-dan đưa tay về phía hành lang trước mặt và hỏi Quyên chạy mau lên nhưng không quên nhắc chừng, cẩn thận kéo té đấy. Chưa giáp mặt mẹ Quyên đã đưa cao chùm phượng lên khoe.

— Đẹp không mẹ?

Mẹ mắng khế:

— Lúc nào cũng hoa. Ở đâu nãy giờ?

— Con ở sau sân khấu. Phần thưởng con mẹ đề đâu rồi?

— Tôi gửi lại văn phòng đề mai nhờ người mang về cho. Lúc nào cũng hoa, chẳng thiết chi cả.

Quyên Quyên rời cổng trường với chùm phượng đỏ trên tay. Mùa hè năm ấy rồi nàng già biệt ngôi trường thân mến của sáu năm ấu thời với chút quyến luyến xót xa mà nàng mới chợt nhận thấy, khám phá ra. Ở một nơi quen thuộc khi xa đời có một cái gì vương vít như sợi chỉ buộc vào chân mình, khó quên. Quyên mơ hồ thấy điều ấy. Thỉnh

thoảng nàng cũng có dịp theo mẹ trở lại trường, nhưng đề lang thang qua ruộng sân, đi dọc hết những dãy hành lang lầu trên lầu dưới rồi thăm lại những lớp học cũ. Bọn bàn ghế nằm ngủ với một lớp bụi mỏng chờ niên học mới. Tấm bảng đen còn hàng chữ hôm tắt niên của nhỏ Hằng có lẽ, viết vội vã khi cô giáo bước ra ngoài. *Hết học rồi cô hát tặng tui em một bài đi có.* Hàng chữ bị ngón tay đứa nào tinh nghịch xóa bỏ những chữ đầu thành một lối phát âm ngọng, đúng giọng nói của nhỏ Hằng. Ứt ọc ời ô át ặng ưi m ột ài i ố. Dời những bàn ghế bằng đen và căn phòng vắng lặng Quyên thấy mình như đánh rớt, mất một điều gì.

Mùa hè năm ấy nàng vừa mười một tuổi. Mùa hè của những cơn mưa, mùa hè và mùa ngọc lan mới. Buổi chiều lúc Quyên Quyên đi mua đồ cho mẹ, con bé làm một vòng nhỏ trước khi về nhà. Nồi canh sôi đờn bột ngọt lâu quá, Quyên Quyên bị mẹ la: Đi chi mà lâu, chắc lại đứng xem đám ma đám cưới chứ gì. Cư xá này nhà nào có bờ hoa nào đẹp, có bao nhiêu cây ngọc lan Quyên biết hết. Loài ngọc lan vào mùa mưa đơm hoa trắng xóa (chờ đầu mùa thôi, vào những tháng mưa nhiều, nhìn ngọc lan bị những hạt nước tàn bạo ngắt, cánh trắng tan tác dưới đất trông tội nghiệp hết sức) Quyên bắt đầu có cảm tình đặc biệt với loài hoa nhiều hương thơm này. Những buổi chiều con bé tha thân quanh con đường cư xá, nhìn lên những bông ngọc lan ở trên cành cây cao mà thèm. Ước gì. Ước gì có một nhánh hoa kia. Quyên Quyên đứng mãi ngoài đường nhìn vào bờ rào nhà người ta. Nếu chỉ là một loài hoa thấp, sát bờ rào thì khỏi phải nhọc công «ước gì», bàn tay của nhỏ có thể chờ đợi một dịp thuận tiện nào đó là có sự bề trộm ngay có khi chẳng một sự còn lấm lét hồi hộp nào, làm như vườn của nhà người là vườn của mình hoa của trời của đất là của Quyên Quyên, mọc lên tỏa hương phô sắc là cho Quyên Quyên. Nhưng loài ngọc lan là loài kên kieu, nó vươn cao và tỏa hương cho mọi người, cho những ai chưa thấy nó nhưng đã biết nó ở đâu đó, tìm đến. Quyên Quyên đã tìm đến và hai kẻ đã.. nghinh nhau. Quyên Quyên thua, cánh tay nhỏ của con bé làm sao với tới. Con gió chỉ tặng những hương thừa. Thời gian chỉ bề giùm những cánh hoa rơi tả. Quyên Quyên đứng dưới gốc cây mà nhìn, mà thèm. May quá, có dịp kia: một chú bé đang từ trong nhà bước ra cổng.

— Ê...

— Chị hỏi chi?

Chú nhỏ cỡ chừng bằng tuổi Quyên. Con trai bằng tuổi con gái là... kém con gái hai hoặc ba tuổi. Nói thế có nghĩa là kém khôn cũng phải hay nghĩ cho hay ho một chút, con trai bằng tuổi con gái có nghĩa là kém vài ba tuổi ề.. làm anh người ta. Không làm anh thì làm em (!)

và con gái vẫn thích được lên cái mặt. Đôi khi, thật thế thừa các bạn, bây giờ tôi mới có dịp được thân mật vậy. Đôi khi người con gái lớn hơn con trai một chút, một chút về phương diện nào đó như tuổi tác hay sự khôn ngoan, lại vẫn thích được nhận làm em. (Ồi cái tiếng em êm ái, khởi đầu cho mọi huyền thoại). Trở về dưới gốc cây ngọc lan, bây giờ có Quyên Quyên và chú bé. Quyên Quyên được gọi là chị thì hơn hở lộ rõ, bèn lên mặt chị liền:

— Cho chị một nhánh hoa kia đi.

Chú bé nhìn lên cành cây:

— Cao quá.

— Leo được không?

— Dư sức.

Quyên Quyên sẵn nụ hoa ở cửa miệng, gạ gắm:

— Leo lên hái cho chị một nhánh đi.

Chú bé có lẽ chưa bao giờ nhận được một nụ cười con gái đẹp đến thế. Nụ cười đầy hân lên cây và nụ cười đem xuống cho Quyên Quyên một nhánh ngọc lan thật tươi.

— Cảm ơn nha.

Quyên Quyên cầm nhánh hoa về nhà, để mặc cho chú bé khốn đốn vì đám kiến vàng đang đột nhập và tấn công tới tấp ở khắp mọi mặt trên người hân. Đại vì con gái cũng là một cái đại, dù có là cái đại dễ thương, nhưng vẫn... đau như kiến cắn. Một sự trao đổi lỗ lã thấy rõ, nụ hoa ở miệng cô bé thì đã héo đã xa, nhưng nụ hoa của hân nhọc công thì cô bé bang cầm trên tay còn tươi nguyên.

Đứa con gái là Quyên Quyên. Mùa hạ năm đó nàng ăn sinh nhật mười một tuổi. Tuổi của một đứa con gái còn quá nhỏ để đứng ở một chỗ nhìn nào đó bắt người ta xao động. Nhưng ở Quyên Quyên hình như đã thoát ra một thứ hương thơm tuyệt vời của một người con gái. Nàng lớn thấy rõ. Mẹ nàng nói, cái thước đo không theo kịp mi. Và một sự trọng đại xảy ra, từ buổi sinh nhật ấy là, nàng bắt đầu mặc áo dài. Chiếc áo dài màu trắng đầu tiên mang phù hiệu của ngôi trường trung học nàng vừa mới đặt chân tới ngưỡng cửa. Chiếc áo dài, lại là chiếc áo trắng của nữ sinh, nó chưa mang đầy đủ vẻ đẹp của một chiếc áo dài, đúng nghĩa, nhưng rất dễ thương. Dễ thương như cái tuổi nhỏ nhỏ của nàng, mắt còn ngu ngơ và miệng cười của hoa hàm tiếu ngậm sương, ngọt lịm. Có lẽ, đây mới là những gì tối định nói về nàng, cánh áo trắng nữ sinh ấy và ngôi trường nàng theo học, căn phòng mới mà nàng sống như một thế giới riêng. Ở buổi sáng của một tuổi mới, tôi muốn ở bên nàng gần hơn, để kể tiếp cho bạn nghe, thật thân thiết.

CHƯƠNG HAI □ CÔ HỌC TRÒ KHÔNG PHÙ HIỆU

Căn phòng vuông vức, rộng vừa phải. Vừa phải tầm nhìn của một cô gái vừa mới bắt đầu lớn từ hôm qua. Căn phòng ngày trước là thế giới riêng của chị Kim Hải thuở con gái. Sau đó nó có khác một chút như chiếc giường, chiếc tủ đồ vị trí bởi một trong hai thứ đã có sự thay đổi kích thước, nhưng vẫn là chốn của chị Kim Hải. Từ dạo chị có chồng, căn phòng ấy là chốn trở về một đôi khi, một khoảng thời gian ngắn của gia đình chị mỗi khi người chồng đi công tác lâu. Từ dạo hai người dọn về Đà Lạt, căn phòng bỏ trống. Vẫn chiếc giường lớn, chiếc tủ và dăm ba thứ đồ đạc chia phần nhau đứng, nhưng cửa phòng đã cài then đóng kín. Thỉnh thoảng Quyên bước lên để kiểm một cây kim khâu hay mảnh vải màu có thể chị Hải còn để lại trong một chiếc hộp nào đó, trong tủ. Căn phòng là quê hương của bọn nhện, dằm và chuột. Cũng là quê hương của bụi bặm và loài chim sẽ đem nhau tới lập nghiệp, thanh bình, hạnh phúc hơn hết. Bây giờ căn phòng ấy Quyên được phép tiếp thu, do sự đề nghị của mẹ và sự tán đồng của bố.

Buổi tối sinh nhật mười một ngọn nến được tổ chức đơn giản, có thêm dăm đĩa bạn thân nhưng thân mật hơn là có đầy đủ mặt gia đình. Sự đầy đủ chỉ có nghĩa những ghế những chén đĩa sắp ra mỗi bữa ăn hằng ngày, hôm nay cũng được bày ra đầy đủ: Ba mẹ và anh Hải. Sự vắng mặt của anh Thái và anh Thoại đã xảy ra từ những năm trước. Anh Thoại lấy vợ rồi đi làm ăn ở xa. Anh Thái tốt nghiệp ở đại học rồi nhập ngũ. Tiệc tàn, mẹ nói:

— Ông xem, nó đứng gần bằng mẹ nó.

Bố đã có chút meo rượu ở hơi thở:

— Con cái lớn rồi xa dần bố mẹ.

Quyên buông con dao cắt bánh, xà vào lòng bố:

— Con còn nhỏ xí mà bố.

Bố đẩy ra:

— Nhỏ nhít chi nữa, mi coi bộ nhớn trước tuổi vài ba năm chứ không ít đâu.

Quyên nhào vào lòng mẹ:

— Con là út phải không mẹ?

Mẹ đập những ngón tay vào người con gái, mắng:

— Thì còn... con chuột nào vào đây giành mất phần nữa.

— Con út thì còn nhỏ hoài phải không mẹ?

Mẹ quay sang bố, nhưng nói với Quyên:

— Ai dạy mi vậy?

Quyên dụi đầu và cò: mẹ:

— Con biết chứ.

Miệng con bé còn dính kem của bánh, bôi sang cổ mẹ lạnh lạnh, mẹ đẩy con bé ra:

— Hết chịu nổi mi rồi.

Quyên bị đẩy ngồi xếp xuống ghế cạnh anh Hải, phụng phịu một câu gì đó. Mẹ nói:

— Từ nay tôi không cho nó nằm chung với tôi nữa đâu.

Quyên dồn thêm những miếng bánh nhỏ vào miệng bằng đầu con dao răng cưa:

— Thế thì con sang nằm với bố.

Con út, hình ảnh đứa trẻ nhỏ nhất trong một gia đình đôi khi khó lớn, vì không ai muốn nó lớn. Nếu nó có lớn thực sự thì hình như cái lớn ấy chỉ là cái vẻ bề ngoài, nó vẫn nhỏ nhít trong sự yên chí của mọi người rằng, nó không thể lớn hơn ai. Bởi thế con út dễ hư, trong sự chiều chuộng sẵn có dành cho nó và những vùi vỉnh khác mà nó dành được ở anh chị hay bố mẹ một cách dễ dàng. Quyên Quyên năm ngoài còn nằm với bố, nhét bô khô dưới gối đợi bố an giấc là moi lên ăn, thường là an toàn nhưng một lần bị bố bắt gặp và một lần khác đâm kiến vàng đánh hơi mò vào làm phiền phức giấc ngủ, bố đuổi Quyên Quyên sang ngủ với mẹ.

— Lớn rồi, mẹ tuyên bố, cho nó cái phòng.

Bố tán đồng:

— Phải đó, để cô ta quần chân bố mẹ mãi, chịu không được.

Căn gác cũ của chị Kim Hải được mở tung các cánh cửa và anh Hải là kẻ được chỉ thị tiếp tay với em.

— Đi mua cho ta gói thuốc đi, nhỏ.

— Tiền?

— Tùy nghi xử dụng.

Quyên Quyên chống tay giữa chiếc giường rộng « hứ » một tiếng:

— Chưa gì anh đã đòi công. Em không thèm nhờ anh đâu.

Anh Hải bước xuống một bậc thang:

— Rồi nhé.

— Anh còn nợ em ba trăm chưa nghe nói gì tới.

Hải búng tay:

— Cho ta mượn thêm hai cho chẵn năm.

— Chẵn năm rồi chẵn mấy nữa?

— Mi sợ ta quýt hẳn, đường đường một đấng con trai thế này...

(còn tiếp)

TÒA SOẠN

● **THƯƠNG HOÀNG (?)** Trần văn Nghĩa nhờ TS nhắn muốn liên lạc với bạn. Thư về địa chỉ 464/1357B Hòa Hảo Saigon 10.

● « **BINH BA** » **DUNG (?)** : Gì mà e lè quá vậy ? Cứ gửi « Trên Đỉnh Tropic » về.

● **V.H. (Cần Thơ)** : « Giá cháu thật có nhiều tiền : . . . » nhưng mà những người nhiều thiện chí lại nghèo xơ hủ cháu. TN mỗi lần than cũng đau lòng lắm chứ nhưng muốn bạn ngọc cùng chia xẻ nỗi ngậm ngùi với TN vậy mà. Các đề nghị của cháu hơi khó thực hiện đấy. Nói vậy chứ cũng chưa đến nỗi nào đâu, cháu à.

● **THƯƠNG MAI HƯƠNG (G.Đ)** : Vì tình trạng khan giấy báo nên TN phải đổi khổ. Đề nghị của cháu có lẽ từ số 115 thực hiện được, nghĩa là TN sẽ ra 80 trang đề giá 120 đồng. Nhưng không phải là bán

nguyệt san đâu, vẫn là tuần báo như thường.

● **MIÊN SẦU** : Bút hiệu của em không trùng với ai hết. Như thế là em yên chí rồi nhé.

● **HOA CỎ MAY (Đà Lạt)** : Đó là bút hiệu của cháu chứ còn của ai nữa. Bài của cháu đã nhận được. Tòa soạn đang đọc.

● **VƯƠNG HỮU ĐỨC (T.Bàng)** : TN sắp tăng lên 80 trang rồi. Từ số 115. Càng tuyệt vọng bao nhiêu TN càng vùng dậy, cố gắng để tạo lấy hy vọng khác. Tòa soạn gửi lời cảm ơn Ba má cháu nhé.

● **MINH DŨNG (Saigon)** : Không bao giờ TN muốn chết cả. Cũng như không bao giờ TN muốn kèn than. Nhưng TN thích tâm sự với những bạn ngọc của mình. Em đã hiểu như thế và thông cảm cho TN. Chắc hẳn TN sẽ không bao giờ làm « một người nằm xuống » đâu.

● **NGUYỄN TRƯỜNG ANH (NT)** : Tập thơ đó em cứ ra hỏi mua ở ngoài nhà sách. Có lẽ vì không ai hỏi mua nên nhà sách họ không « còm mắng » đó thôi.

● **L.S. R.TN (Bình Dương)** : Đọc TN là bạn của TN rồi. Đề chủ đọc thử coi. Nếu được sẽ sửa, như cháu muốn, và cho đăng.

● **TH. THU (Saigon)** : Chủ về TN và chắc sẽ định cư luôn. Cảm ơn cháu sẽ lo lắng, chúc cháu vui.

● **PHA LÊ ĐỨC NHÃ (Long T.)** : Đang đọc bài thơ đó. Nếu được sẽ đăng. Cảm ơn lời chúc của cháu.

● **NGUYỄN NGUYỄN (Sa Đéc)** : Muốn làm quen với MM, cháu gửi thư về TS sẽ chuyển lại cho. Về mục phóng vấn đó, đề TS tính thử xem.

● **PHẠM NGUYỄN QUỲNH SƠN (Qui Nhơn)** : TN muốn « làm lớn » lắm chứ. Nhưng thời thế không cho phép. Hẹn một ngày trời « quang đăng » hơn. Chúc cháu vui.

● **CÁT TƯỜNG ĐĂNG (Yên Đỗ SG)** : Chắc thư cháu lạc. Không thể nào về TS mà không trả lời. Cháu cứ gửi bài về. TS đọc nếu được cho đăng. Bài vở nhiều lắm. Nên có sự chậm trễ. Mong cháu thông cảm cho.

● **ÁI BẮC (Phú Nhuận)** : Ái Bắc kia ở Quảng Ngãi. Ừ, đề nghị của cháu thêm « Phú Nhuận » cho dễ phân biệt cũng được.

● **PHAN THỊ XUÂN BỐN (H.An)** : Hoàn cảnh của cháu kể rất đáng buồn. Phải cố gắng chịu đựng mà sống vì hình như ai cũng phải chịu đựng trong đời sống này cả. Cháu ở xa quá, nếu ở gần mỗi tuần cháu sẽ tới Tòa soạn lấy báo khỏi phải mượn bạn bè mà đọc. Cảm ơn sự lo âu của cháu. Chúc cháu vui và cố gắng.

● **NGUYỄN THỊ BÍCH DŨNG (Cai Lậy)** : Những đề nghị của cháu Tòa soạn đang nghiên cứu. Khi nào tiện sẽ thực hiện ngay. Bây giờ chưa được vì . . . hồi hộp lắm.

● **NGUYỄN VĂN THỌ (Qui Nh.)** : Thường ở trong Tòa soạn nhiều người bị « mượn tên tuổi » lắm. Nhưng dĩ nhiên, sự mượn tên tuổi ấy không lừa gạt được ai lâu. Em đừng bận tâm cho một óc. Những lo lắng của em dành cho TN mới đáng quý và đáng quan tâm hơn. Tòa soạn rất cảm ơn em.

● **LÊ ĐỨC THÀNH** : Có lẽ vì mua báo khó khăn, nên tuần trả lời cho bạn biết đâu bạn không mua được báo rồi trách Tòa soạn để lạc mấy thư ? Mấy bài thơ đó đã nhận được. Nếu đăng được sẽ theo lời yêu cầu của bạn.

● **ĐỖ THUẬN ÍCH (Sơn Chà)** : Tiếng kêu của mình bây giờ chỉ là tiếng kêu vô vọng. Cháu hãy cố gắng học cho giỏi, nhiều cấp bằng, làm lớn, chừng ấy hãy nghĩ tới việc giúp ích tuổi trẻ. Chúng ta không có gì trong tay nói không ai nghe đâu. Có được tờ báo TN cũng bị giấy nhận chết lên chết xuống. Tòa soạn đang ở trong tình trạng « báo động đỏ » vì giá giấy lên như phản lực siêu thanh.

● **NGÓ THỊ KIM NHAN (Bình Ch.)** : Em đã hỏi như thế tức em đã trả lời được rồi đấy sách mới phát hành thì ở nhà sách nào cũng có cả em cứ ra bất cứ nhà sách nào gần chỗ em ở khỏi phải tìm đâu xa. Truyện đó chưa in thì làm sao ở ngoài nhà sách có được. Cảm ơn lời chúc của em.

● **NGUYỄN NGỌC CẦN (Đà Lạt)** : Những bài em nói tòa soạn đã nhận được. Ý kiến của em cũng là ý kiến của tòa soạn đấy. Có điều thực hiện không được liên tục mà thôi.

● **MẶC THUỶ (Huế)** : TN ít chịu đăng quảng cáo lắm. Dù là quảng cáo có tiền đi nữa. Như bạn thấy đó. Việc bạn nhờ không thể được nữa, mong bạn thông cảm cho.

● **HUYỀN HOA (Mỹ Tho)** : Cháu tên Huỳnh Hoa, khi trả lời dĩ nhiên phải là cháu rồi chứ là ai khác được. Ngáy thơ con cóc cộ rồi nhé. À, bài cháu Tòa soạn đã nhận được. Đang đọc.

● **LỮ TÌNH TANG (Tam Kỳ)** : Báo ấy chết làm sao TN biết được nguyên do mà bạn hỏi. Không có gì làm bạn phải thắc mắc. TN không giận bạn đâu. Vả lại có gì phải giận? Mong bạn yên tâm.

● **TRIỆU THIÊN TUỜNG (PN)** : Tòa soạn không dám hứa chắc với bạn, nhưng sẽ cố gắng lục tìm cho bạn số đó. Có, sẽ nhắn bạn đến Tòa soạn nhận.

● **HUYỀN VĂN XÊ (Ba Tri)** : Đã là bạn ngọc thì coi như trong gia đình Tuổi Ngọc rồi. Cháu đừng khách sáo quá thề. Sẽ lưu ý nhà phát hành. Về bài vở, sẽ lưu ý lời cháu nhắc.

● **THẠCH LỰU HIỀN (Tuy Hòa)** : Những ưu ái bạn cũng như các bạn ngọc dành cho anh em tòa soạn là

liều thuốc để TN còn sống. Sống đến khi nào hết sống nôi. Bài gửi về ở hộp thư rất ít khi bị lạc nên bạn đừng quá lo. Bút hiệu bạn đọc thích lắm.

● **T.T.P. HẢI (Huế)** : Cầm tờ báo nhẹ tay, anh em Tòa soạn cũng ngậm ngùi lắm chứ nhưng biết sao hơn. Bấy giờ giá giấy lên như trực thăng chứ chẳng thêm bất thang nữa. Cháu gửi tiếp những bài mới.

● **TRẦN ĐỒNG SINH (KBC 4293)** : Bài bạn có nhận đủ cả. Cảm ơn lời chúc lành. Mong nhận được sáng tác mới.

● **LỜI TRẦN (Saigon)** : Rất cảm ơn những ý kiến xây dựng cho tờ báo. Về vấn đề tăng trang đang được Tòa soạn « nghiên cứu » lại. Có vẻ quê cũng nhớ thỉnh thoảng viết thư về Tòa soạn nhé

● **NGUYỄN THY (Bình Dương)** : Nhớ chứ quên sao được. Nghe Thy trách chỉ biết chịu trận thôi chứ chẳng biết sao. Đừng tưởng tượng nhiều như thế chứ. Cứ gửi bài về Tòa soạn. Đạo này ít gặp hai vị Thy hỏi. Chắc cũng thường.

● **QUỲNH LOAN (Qui Nhơn)** : Cháu phê bình truyện đó đúng quá. Cảm ơn sự theo dõi của cháu nhé. Ở đây chỉ có một tí sự thật thôi. Cháu tưởng tượng cũng ghê ấy nhỉ. Nếu khi nào rảnh sẽ biên thư. Thành thật cảm ơn lời chúc của cháu.

● **TỊNH TÂM (Huế)** : Chữ cháu trông quen quá. Có phải cháu đổi bút hiệu mới không? Những thư trước cháu nói có lẽ bị thất lạc. Cháu không phải tòa soạn « chắt thềm » trả lời. Cháu hiểu cho như vậy là vui về cửa nhà rồi. Ước mơ của cháu dành cho TN lớn quá nhỉ nhưng chắc chắn bao giờ thực hiện được đâu. Dù sao cũng cảm ơn cháu.

● **ĐOÀN THỊ THƯƠNG HẢI (Hậu Nghĩa)** : Nhân vật trong truyện ít khi nào có thật lắm. Cháu mất công đi tìm làm gì. Hãy đọc và tưởng tượng theo tác giả thôi. Cháu nhé.

● **NGUYỄN TRƯỜNG CA (Tam Kỳ)** : Vẫn tiếp tục cố gắng về mọi mặt đấy chứ. Bài của bạn tòa soạn đã nhận được.

● **ĐOÀN THUY (Nha Trang)** : Cháu đoán bệnh « của mấy ông văn sĩ » đúng ghê nơi. Nhưng đôi khi không phải như vậy. Coi chừng mấy ông ấy giận cho đó.

● **ĐỒNG XUÂN (Mỹ Tho)** : Biết so sánh là biết « của » biết « người » TN hy vọng thế và không giận em đâu. Dĩ nhiên TN đáng bị chê trách. Đó là những cái tật yêu của bạn ngọc mà. TN tự kiêu? Hình như chỉ có chút xíu thôi.

● **LÊ QUÝ HÒA (Đồng Đế)** : Bài đã nhận được. Tòa soạn đang đọc. Chúc may mắn. Về Saigon nhớ ghé chơi.

● **VÕ THỊ NHẠM (Thông Tây Hội)** : Những bài em nói tòa soạn đã nhận được. Bấy giờ chỉ gửi về một địa chỉ duy nhất thôi. Hộp thư 1146. Nghe em kêu than mà TN sốt ruột.

● **LÊ HOÀI LÊ (Nha Trang)** : Khi hỏi «Đố chú» cháu đã lòi cái đuôi con gái rồi còn nữa. Khờ nhỏ lần dần trở nên quen mắt rồi cũng thấy...dễ thương cháu ạ. Không làm sao khác hơn nữa. Không có gì để giận cháu hết.

● **PHẠM VŨ PHƯƠNG TRÂM (Huế)** : TN xin có lời chia mừng với cháu. Bấy giờ tha hồ mà chọn phần khoa nhé. Tiếc là không gặp được cháu khi còn ở Saigon. Đường Thánh Mẫu cũng hơi khó tìm nhưng không phải là không tìm ra đâu. Cháu lo lắng cho TN làm Tòa soạn cảm động ghê nơi.

tuổi ngọc

In tại

CƠ SỞ ẤN LOÁT XÂY DỰNG
9B115 Thánh Mẫu, Chí Hòa
giá bán

Một số 80đ
Ba tháng 960đ
Một năm 4160đ
Ấn hành mỗi kỳ 7.500 số
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
270, Đề Thám — Sài Gòn

những chùm hoa đỏ • từ kế tường

(tiếp theo trang 4)

Cỏ May cười, chả thèm nắm tay vào yền xe. Cỏ May ngồi lững lơ hờ hững trong khi chiếc xe gắn máy của anh Trường vượt đi, phóng nhanh rồi quẹo ở ngã tư đèn. Thành phố với những con đường vào mùa mưa những chùm hoa nở bóng loáng rực rỡ thấp sáng một khoảng không. Nhà cửa, phố xá, những tủ kính trưng bày la liệt đồ vật đủ màu sắc. Thành phố Cỏ May thoáng qua, thành phố mơ ước của ngày xưa, của người bạn thuở nhỏ, Nguyệt Quế đó. Bây giờ chỉ là một nơi chốn đi và về trong một giờ, một buổi. Trời không nắng dữ dội dù là giữa trưa. Con mưa đe dọa đổ nước xuống thành phố nên những đám mây cũng sưng mềm che mắt cho những cánh lá non mới thay trên cành. Hôm nay là ngày cuối cùng một niên học. Chiếc cặp da nặng này rồi sẽ được bỏ nghỉ ngơi trong tủ.

Ba tháng mùa hè. Khoảng thời gian dài với những cơn mưa. Sau ba tháng đó có những gì thay đổi. Khi cổng trường mở, Cỏ May có còn được vào ngồi dưới bàn học nhìn lên bức gỗ không. Thời gian. Bây giờ Cỏ May mới thấy đó là một cái gì ghê gớm nhất.

— Nghỉ học, sang nhà chơi thường nghe, Còn nợ Cỏ May mấy bài hát. Sẽ hát để trả nợ.

— Hát trả nợ ai thêm nghe. Phải tình nguyện hát cơ.

— Đó là một cách nói thôi. Cỏ May ạ.

Cỏ May mỉm cười. Những ngày nghỉ học thật xa xôi Cỏ May chẳng biết làm gì. Không có chương trình nào định sẵn. Ngoài giờ học bài thì Cỏ May nghe nhạc, săn sóc mấy con chim khuyên. Hồ cá vàng. Phải rồi, bây giờ Cỏ May mới nhớ ra, Cỏ May sẽ viết nhật ký khi Cỏ May mười sáu tuổi. Cỏ May sung sướng nghĩ rằng dòng đầu tiên là những dòng chữ nói về mưa, mùa mưa cũng mới bắt đầu với những chùm hoa đỏ.

Đã về tới trước nhà. Cỏ May xuống xe. Lúng túng nhìn vào nhà sợ Bà Vũ hay một người nào đó trong nhà bắt gặp. Nhưng trong khoảng sân không có ai cả. Khoảng sân trống. Trường dặn :

— Nhớ nhé.

Không biết là nhớ cái gì nhưng Cỏ May cũng gật đầu, Trường chạy xe vào cổng nhà mình. Hai ngôi nhà cách nhau cái rào. Tiếng xe của Trường chìm mất dưới cây lá.

TỪ KẾ TƯỜNG

(Trích truyện dài CON ĐƯỜNG SỎI BUỒN, đã phát hành)

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

VĂN

Lữ Đức Nghiễm, Nguyễn Vũ Lan, Màu Mực Xanh, Nguyễn Thị Xuân Hạ, Nguyễn Quang Ngọc, Trường Như, Pha Lê Đức Nhã, Ấu Nguyễn Phương Thy, Hoài An Khê, Hồ Thị Kim Thu, Trần Thị Xuân Đào, Tau Hạ, Nguyễn Tấn An Hoàng Vũ, Quỳnh Ngọc, Vũ Thị Băng Khuâng, Tiểu Du, Hạ Nhỏ, Minh, Phở Công, Anh, Hoài Mộng Uyên, Nguyễn Thị Ng. H., Nghi Thường. Thụy Di, Nguyễn Thị Du Lang, An Vi, Trương Thị Ý Yên, Phiến Tâm, T. Lan Sa, Hoàng Văn Tuy Hòa, T. U. N. H, Nguyễn Thị Tiểu My, Thạch Tiệp Hồng Yếu, Sơn Trúc, Phạm Ngọc Nhung, An Thu Linh, Trường Thoại, Phạm Vũ Phương Trâm, Khánh, Nguyễn Thị Kim Chi, B. Ty, Nghi Thụy, Nguyễn Hữu Phước, Nguyễn Thị Ch. Th., Q. H — N. T. M, Rừng Rú Đam Mê, Nguyễn Đình Hiếu, Đông T.V. H. Hà, Huỳnh Hoa, Nguyễn Thanh Chi, Trường Hảo, Nguyễn Thị Hoàng Huyền, Linh Đan, Ngọc Cẩm, Võ Thị Bích Khê, Võ Đức Biếc, Thanh Thủy, H.T. Ngọc Sương, Thụy Miên, Trinh Nữ Nhạn, Đỗ Thị Hồng Liên, Song Nguyễn Đan Thanh, Nguyễn Thy Hạ, An Giang, Sợi Tóc Dài, Nguyễn Lê Ngọc Anh, Hoàng Du Thụy, Trầm Nghi, Nguyễn Thị Ng. H, Loan, Trần Thị Quý Hương, Nguyễn Thị Huyền Sương.

THƠ

Bùi Hữu Miên, Việt Quốc Minh, Tạ Văn Sỹ, Phan Thị Thuỳ Quyên, Nga Nga, Kim Liên, Nguyễn Hoàng Thục, Hoàng Quân Khải Nhân, Nguyễn Thị Mù Sương, Huỳnh Chiêu Vọng, Lữ Đức Nghiễm, Lê Thành Nhân, Phạm Quang Ngũ Hoài, Thu Tường Vi, Lê Vũ Thiện, Đông Huyền, Hồ Thị Kim Thu, Đoàn Hoàng Chinh, Hoàng Huyền, Phùng Nguyễn, Thế Luân, Phan Nhã Uyên Quạt, Tôn Nữ Thu Dực, Vũ Thị Băng Khuâng, Hoàng Miên Dy, Hồng Oanh, PBL Thùy Oanh, Nguyễn Cát Tương Đăng, ĐK, Văn Dạ Thảo, Nguyễn Tâm Thương, Rừng, Phan Hoài Thương, Phạm Đồng Nam, Quán Tưởng, Huỳnh Hoa, Lê Nguyên Vũ, Du Thảo, T. Liêm, Trần Hoàng Vy, Nhật Đan, Nguyễn Vũ Linh Châu, Băng Gian, Thụy Vi, Phan Văn Nghĩa, Hoàng Thụy Khanh, Nguyễn Ngọc Hoàng, Xuân Hoa, Ng. Ng. Vũ, Văn Khúc Nhân, Tam Di, Lê Hoàng, Trương Thanh Tùng, Phạm Trịnh Hoài Thương, Vũ Thành, Lê Bá Kỳ, Quỳnh Thị Như Mây, Thạch Lưu Hiền, Miên Hạ, Phương Ngọc, Sơn Vương, Trần Du Tâm Vong, Tạ Văn Sĩ Võ Văn Lê, Ph. Tú Nguyễn Vưu Trung, Trần Đức Oanh, Vương Trầm Ngân, Tôn Thất Phước Hải, Vi Ta Mây Ngàn, TT Sa Mây, Võ Văn Lê, Trần Kim Thanh, Nguyễn Trường Ca, Hoàng Văn Tuy Hòa, Tha Phương Thảo, Phan Nhã Uyên Uyên, Từ Thị Nguyên Di, Hoa Tầm Linh, K.T. Linh Vũ, Lữ Tinh Tang, Văn Công Mỹ, Hoàng Nhũ Mi, Hoàng Huyền, Thanh Nguyên Ngọc Kiều.

Sữa MONT BLANC

tuổi trắng

MONT BLANC

của xứ non cao

*dồi dào sinh tố cần thiết cho
trẻ con và người có tuổi.*